

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

દ્વિસપ્તહિની

સરસ્વતી દેવી

સંવત

૧૯૯૩

::

અશાઠ

::

ચીર સંવત

૨૪૬૩

પુ
સ્ત
ક
પૃ
થું
::
૩૪૫૧

પ્રકટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા.

ભા.વ.ન.ગ.ર.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

વાર્ષિક લવાજમ ૧-૮-૦ ભેટની બુક સહિત પોસ્ટેજ ચાર આના.

પુસ્તક ૫૩ મું. |
અંક ૬ થા. |

અગાઉ

| વીર સં. ૨૪૬૩
| વિક્રમ સં. ૧૯૯૩

અનુક્રમણિકા

- ૧ આચાર્ય શુભ-પદ ... (મુનિ વિદ્યાચિન્તન) ૧૦૭
- ૨ કહો તમે શું કરવાના ? ... (અનુવાદક મુનિ પ્રેમવિમલ) ૧૦૮
- ૩ શ્રી સરસ્વતિ સ્તુતિ-સંસ્કૃત સાર્થ ... (મુનિ આદ્યવંદ) ૧૦૯
- ૪ સૂક્ષ્મકૃતાવલી : સિદ્ધરપ્રકર : ... (મંગલાનંદાસ મનઃસુખભાઈ મહેતા) ૧૧૦
- ૫ સન્માર્ગદર્શક અને વૈરાગ્યસૂચક ઉપદેશસાર ... (સ. ક. વિ.) ૧૧૭
- ૬ ભૂળ (મોક્ષ) માર્ગ રહસ્યપદ્ય-ગદ્યાત્મક ... (સ. ક. વિ.) ૧૧૯
- ૭ આત્મતત્ત્વ ... (એક મુમુક્ષુ મુનિ) ૧૨૦
- ૮ વ્યવહાર કૌશલ્ય [૬૬-૬૭-૬૮] ... (મૌકિક) ૧૨૬
- ૯ રેશમનું કારખાનું ... (મુશીલ) ૧૨૯
- ૧૦ અજ્ઞાનનું પ્રાણદય ... (કુંવરજી) ૧૩૦
- ૧૧ પ્રશ્નોત્તર... (પ્રશ્નકાર મુનિ પ્રેમવિમલ) ૧૩૧
- ૧૨ સુભાષિત રત્નમાળા ... (રાજપાળ મંગલલાલ બેદરા) ૧૩૬
- ૧૩ પ્રભાવિક પુરુષા-અંતિમ રાજર્ષિ ઉદયન ... (મોહનલાલ દીપચંદ મોક્ષી) ૧૩૬
- ૧૪ પુસ્તકોની પહોંચ ... ૧૪૩
- ૧૫ સમસ્યા ધન વિષે, કેવળજ્ઞાનના પર્યાય અને તપગચ્છના તોર બેસણા

સલાસદોને સૂચના

ગહારગામના લાઇફમેમ્બરોમાંથી કેટલાએક બંધુઓ પોસ્ટેજ મોકલીને ભેટની બુકો મંગાવવાનું વારંવાર લખ્યા છતાં એકંદર ૧૧ બુકો પોસ્ટેજના ૧૧ આના મોકલીને મંગાવતા નથી. તેમને વેચ્યું કરીને મોકલતાં પાંચ આના વધારે ખર્ચે લાગશે તેથી હવે પ્રમાદ તજી મંગાવવા તસ્દી લેશો.

નવા ચૈત્રી જૈન પંચાંગ

કાયમ પ્રમાણે ઝેધપુરી શ્રીધર શિવજીવના ચંદુ પંચાંગ અનુસાર તૈયાર કરવામાં આવ્યા છે. ખરીદનાર માટે કિંમત અરધો આના. સો નકલના રૂ. ૨)

અમારા કપાંચલા ધર્મિકી જૈન પંચાંગ પોસ્ટેજ મોકલનારને મફત મોકલશે.

आचार्य-गुण

हिंसा नहीं किसी की करते, रखते सब पर दया महान्।
 राग-द्वेष जिन का न किसीसे, समझे जग को आत्म समान ॥ १ ॥
 ब्रह्मचर्य नव गुति सुपालक, इन्द्रियों पर जिनका अधिकार।
 ज्ञान ध्यान अनुशीलन पर जो, रखते है सम्यक्त्व विचार ॥ २ ॥
 चार कषाय विजैता नित जो, किसी बात का जिन्हे न मान।
 सदा सर्वदा आदर पाते, बनते है जीनसं गुणवान ॥ ३ ॥
 तीन गुति के धारक संतत, जिन्हे सताता कभी न लोभ।
 दुःखमय होने पर भी जग यह, दे सकता है जिन्हे न क्षोभ ॥ ४ ॥
 पंच महाव्रत के प्रतिपालक, पंच समितिसे जो संयुक्त।
 शास्त्र नियम पर चल करके जो, बने हुए है जीवनमुक्त ॥ ५ ॥
 पंचाचारी सद्ब्यवहारी, करते है जगका उपकार।
 हृदय वचन कायासे जीनने, दिये सभी कर्मों को जार ॥ ६ ॥
 सत्य धर्मको फैलाते है, सत्य बातसे रखकर नेह।
 तीर्थकरके निर्मित पथ पर, जो न कभी करते संदेह ॥ ७ ॥
 दुःखी देख औरोंको उनका, होता मन नवनीत पुनीत।
 किन्तु कालसे भी अपने जो, नहीं कभी होते भयभीत ॥ ८ ॥
 हर्ष नहीं जीनका जीनको, नहीं कभी मरनेका खेद।
 जीवन और मृत्युका जीनने, जान लिया है सारा भेद ॥ ९ ॥
 जो ऐसे पावन पदधारी, अनुपम है आचार्य महान्।
 पदपंकज में शीश झुकाता, उनके विद्याविजय निदान ॥ १० ॥

लक्ष्मणो जैन तीर्थः

मुनि विद्याविजय

કહો તમે શું કરવાના ?

(ગાય વાવણી-ભરવામાં)

- ચા કારણે સંતોષ તણને, સંકટ સહી પરદેશ ફેરો,
 ધની મજૂરો માયાકેરા, મારું મારું કરી મરો;
 નથી તેમાં તિલભાર તમારું, સહુ મૂકીને મરવાના,
 કર્મરાજની રાજસભામાં, કહો તમે શું કરવાના ? ૧
- કોડ કરી કાળાં કૃત્યો ધન, કોડ તમે ભેશું કીધું,
 નહિ ખાધું નહિ ખવરાવ્યું, વળી ત મધિરઅર્થે કીધું;
 જેમ હશે એમ જ તે રહેશે, વાટે તમે વિચરવાના,
 કર્મરાજની રાજસભામાં, કહો તમે શું કરવાના ? ૨
- બુદ્ધ કરો છો બદલીમ બનાવે, રૈયત ઉપર રોજ તમે,
 ગર્વમાંહિ બનીઆ છો ગાંડાં, ગુરુ દેવ તો નહિ ગમે;
 ફાંફાં મારી ફેજદાર પણ, ફજેત થઈ ધર્મ ફરવાના,
 કર્મરાજની રાજસભામાં, કહો તમે શું કરવાના ? ૩
- કાનૂન વાંચી કાગેલ બનીઆ, બેરીસ્ટર પદ બ્રહ્મી મોટું,
 કોર્ટમાં જઈ કેસ ચલાવો, સાચાનું કરવા ખોટું;
 સમય આવતાં સજા નેત્રથી, ટંટા ત્યાગી ટળવાના,
 કર્મરાજની રાજસભામાં, કહો તમે શું કરવાના ? ૪
- અમિત વળારો અનાજકેરી, લેવા લાવ ભરપૂર ભરી,
 થાઓ રાજી હુકાળ દેખીને, કણકસાઈની છાપ ખરી;
 અંતસમયમાંહિ યમ તમને, હાણા પેઠે દળવાના,
 કર્મરાજની રાજસભામાં, કહો તમે શું કરવાના ? ૫
- ચાર વાલ ગદીઆણો ચોરો, શ્રી પ્રભુના સમ ખાઈને,
 ઢાળ પાડતાં ઢાળો જતને, ધૂતારા સમ ધાઈને;
 ગુરુ દેવ કોને નહિ ગણીઆ, અંતે કહી નથી તરવાના,
 કર્મરાજની રાજસભામાં, કહો તમે શું કરવાના ? ૬

અનુવાદક—સુનિ પ્રેમચિમલ

શ્રી સરસ્વતી-સ્તુતિઃ ।

(દ્રુતવિલમ્બિતવૃત્તમ્)

જિતપતિ-પ્રથિતાગ્નિલ-વાઙ્મયી, ગણધરાનન-મણ્ડપ-નર્તકી ।
ગુરુમુખામ્બુજ-ચ્છેલન-હંસિકા, વિજયતે જગતિ શ્રુતદેવતા ॥

ભાવાર્થઃ—શ્રીઅરિહંત દેવે સૂત્રગ્રંથ-દ્વાદશાંગીને અર્થથી વિસ્તારેલી, ગણધર ભગવાનોના મુખરૂપી મંડપમાં નાચતારી અને (આચાર્યાદિ) ગુરુ-વર્યોના મુખરૂપી કમળમાં રમતારી હંસલીરૂપ શ્રી શ્રુતદેવી (ભગવદ્વાણી) જગતમાં જયવંતી વર્તે છે—તેની હું ઉપાસના કરું છું. ૧

(આર્વાવૃત્ત)

સુયદેવયા ભગવદૈ, નાનાવરણીય-કસ્મ-સંઘાયં ।
તેસિં સ્વેડ સયયં, જેસિં સુયસાયરે ભક્તી ॥

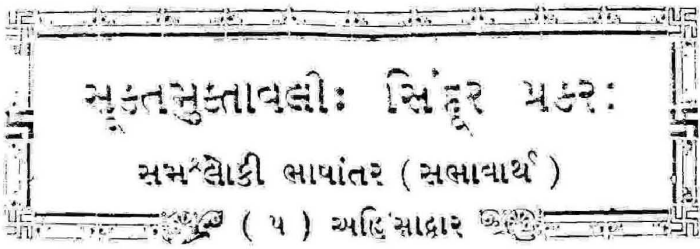
—જે પ્રાણીની નિરંતર સૂતરૂપી સમુદ્રને વિષે ભક્તિ-શ્રદ્ધા-વિનય-પ્રદુભાન છે તે પ્રાણીના ભગવતી (પૂજ્ય) શ્રુતદેવતા (ભગવદ્વાણી) જ્ઞાના-વશીય કર્મસમૂહનો (અજ્ઞાનને વધારનાર અને જ્ઞાનને ઠાંકનાર કર્મનો) નાશ કરે. ૨.

(અનુષ્ટુપ)

સરસ્વતી તમોવૃન્દં, સરજ્જ્યોત્સ્નાં ચ નિમ્નતી ।
નિત્યં નો મંગલં દિશ્યાન્, મુનિભિઃ પયુર્પાસિતા ॥

—શરદ્ઋતુની પ્રકાશિત ચાંદનીની જેમ અજ્ઞાનરૂપ અંધકારનો નાશ કરનારી અને (તેથી જ) મુનિવર્યોવટે ઉપાસના કરાયેલી સરસ્વતી (ભગવદ્વાણી) નિરંતર અમારું મંગલ-કલ્યાણ કરે. ૩.

અનુવાદક—મુનિ બાલચંદ્ર

[અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૪૪ થી]

જીવહયાનો મહિમા

શાફલવિક્રિત.

પુણ્ય કીડન ભૂમિ પાપ-રજની સંહારિ વંદોળલી,
 નૌકા જન્મ સમુદ્ર દુઃખ-અનલે છે જોડ મેઘાવલી;
 શ્રી-હૃતી ત્યમ સ્વર્ગની નિસરણી ને દુર્ગતિ અર્ગલા,
 જે સુક્રિતસખી-તે કરો જીવહયા! શું અન્ય કલેશે ભલા? ર

ભાવાર્થ—પુણ્યની જે કીડાભૂમિ છે, જે પાપરૂપ ધૂળને ઊડાડનારી વંદોળી છે, જે ભવસાગર-તરણમાં નૌકા છે, જે દુઃખરૂપ અગ્નિ પ્રત્યે મેઘાવલી જે લક્ષ્મીની સંકેતદ્રવી છે, જે સ્વર્ગની નીસરણી છે, જે દુર્ગતિના આગળ રૂપ છે અને જે સુક્રિતરમણીની સખી છે—એવી જીવહયા કરો! ધીજીત જ કલેશથી સર્થુ!

અત્રે કાવ્યકારે જીવહયાનું માહાત્મ્ય અનેક રૂપકઅલંકારદ્વારા વ્યક્ત્યું છે. હયા કેવી છે? ૧ ‘તે પુણ્યને રમવાની ભૂમિરૂપ છે’ એટલે ઉત્કૃષ્ટ પુણ્યબંધના કારણરૂપ જીવહયા છે. જગતમાં સર્વ કોઈ જીવને પોતા પ્રાણ પરમ પ્રિય છે, એનું સંરક્ષણ એ સર્વતા ઇચ્છે છે, એટલે એ પ્રાણ રક્ષા જે વડે કરીને થાય છે તે જીવહયા મહદ્ પુણ્યનું કારણ છે. તીર્થ ભગવાન પણ ‘સવિ જીવ કરું શાસનરસી’—એવી પરમ ભાવહયાના નિર્ભય ઉપજેલા પરમ પુણ્યબંધના પરિપાકરૂપ અહિંસાપદવીને પ્રાપ્ત થાય છે. ઈદ્રત્વ ને તો તેના માત્ર આનુષંગિક સુફળ છે.

“શાંતિનાથ ભગવાન પ્રસિદ્ધ, રાજચંદ્ર કરુણાએ સિદ્ધ.”

૨. ‘હયા પાપને હરે છે.’ જેમ વંદોળીએ ધૂળને ઊડાડી દે છે, જીવહયા પાપરૂપ રજને દૂર ઊડાડી દે છે. વંદોળીઆથી તો મોટા મકાનો ધરાશાયી થઈ જાય છે, મોટા તરુવરો પણ ઉન્મૂલિત થાય છે, ત્યારે જેવી હલુ-હલકી વસ્તુનો તો શો ભાર? તેમ પાપરૂપ રજનો જીવહયા વંદોળી આગળ શો ભાર? જીવહયા એવી મહાસમર્થ છે.

અંક ૪ થો]

મુક્તમુક્તાવળી-મિહિર પ્રકર

૧૧૧

૩. ‘ જીવદયા જીવસમુદ્ર તરવા માટે નૌકાડેપ છે. ’ કારણ કે ‘ ધર્મ-તીર્થ ’ વડે સંસારનો નિસ્તાર થાય છે, અને ધર્મનું મૂળ દયા છે.

૪. ‘ દયા દુઃખાગ્નિને જીવવવા મેઘમાળાડેપ છે. ’ જે જેવું કરે તે તેવું પામે, એ ન્યાયે દયાવંત દુઃખ પામતો નથી, કારણ તે અન્યને દુઃખદ એવી હિંસા કરતો નથી. ‘ Do unto others as you would be done by. ’ ‘ અન્ય તરફથી ઇચ્છો તેવું અન્ય પ્રત્યે આચરો ’ એ સુવર્ણ સૂત્રને દયાવંત અનુસરે છે.

૫. ‘ દયા લક્ષ્મીનો મેળાપ કરાવનારી દૂતી છે. ’ દ્રવ્ય અને ભાવ એ બંને પ્રકારની લક્ષ્મી દયાને લઈને સાંપડે છે.

૬. ‘ દયા સ્વર્ગની નીસરણી છે. ’ કારણ સ્વર્ગપ્રાપ્તિ પુણ્યનું ફળ છે અને દયા પુણ્યનું કારણ છે.

૭. ‘ દયા દુર્ગતિના આગળીઆડેપ છે. ’ દયાથી દુર્ગતિના દરવાજા બંધ થઈ જાય છે, કારણ કે પાપનું પલ્લું ભારે ધવાથી અધોગતિ થાય છે, અને દયાવંત તો લઘુકર્મી હોય છે.

૮. ‘ દયા મુક્તિરમણીની સખી છે. ’ મુક્તિસુંદરીને મનાવવા માટે જીવદયા ઉપયોગી છે.

આમ ઐહિક અને પારલૌકિક સમસ્ત સંપત્તિ જીવદયાથી સાંપડે છે. આ જીવદયા જો સમ્યક્પણે આચરવામાં આવે, તો પછી બીજા કોઈ પણ પ્રકારના ક્લેશનું પ્રયોજન રહેતું નથી, કારણ કે જીવદયામાં બધું સમાઈ જાય છે. સત્ય, શીલ અને સર્વ પ્રકારના દાનાદિ પણ દયાની રક્ષા અર્થે છે, એના અંગભૂત છે, દયા હોય તો એ સર્વ પ્રમાણ છે.

“ સત્ય શીલ ને સઘળા દાન, દયા હોઈને રહ્યાં પ્રમાણ;
દયા નહિં તો એ નહિં એક, વિના સૂર્ય કિરણ નહિં દેખ. ”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્રપ્રણીત મોક્ષમાળા.

હિંસાથી કદી પુણ્ય હોય નહિ

શિખરિણી—

તરે નીરે શિલા, દિનકરે જોગે પશ્ચિમ યદિ.
ભજે અગ્નિ કેમે કરી શીતલતાને પણ કદી ?

૧૧૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રધાન.

[અશોક]

કહી જાયે ભૂમિ પીઠ કદી ય ત્રેલોક્ય ઉપરે,

ન તોયે પ્રાણીનો વધ મુદ્દત સંપાદન કરે. ૨૬

“કદી શિક્ષા જે પ્રાણીમાં તરે, સૂર્ય જે પશ્ચિમમાં ઊગે, દોઢ પ્રકારે અગ્નિ પણ જે શીતળપણને પ્રાપ્ત થાય, કદી ભૂમિપૃષ્ઠ ઊલટું થઈ જે ત્રણે લોકની ઉપર આવી જાય, તો પણ પ્રાણીનો વધ કદી પણ પુણ્ય નિપજાવે નહિ.”

આ જગતને વિષે એવા કેટલાક અનર્થકારક ધર્મમતો પડ્યા છે કે જે યજ્ઞાદિમાં કરેલ પશુહોમથી વા દેવ—દેવીને બલિદાન આપવાથી પુણ્યની પ્રાપ્તિ માને છે. તેનો અત્રે નિષેધ કર્યો છે કે તે માન્યતા સર્વથા અસંભાવ્ય અને વિવેકશૂન્ય છે. જે કદી પથ્થર પ્રાણીમાં તરે, સૂર્ય જે પશ્ચિમમાં ઊગે, ઇત્યાદિ ન જનવાનું અને તો પ્રાણીવધથી પુણ્ય ઉપજે, પણ એમ તો ત્રણે કાળમાં અને નહિ, એટલે પ્રાણીહિંસાથી પુણ્યનો સંભવ પણ હોય નહિ, હિંસામાં પુણ્ય માનવું એ મૂઠતાની પરાકાષ્ઠા છે.

સર્વ જીવને પોતાનો પ્રાણ પ્રિયમાં પ્રિય વસ્તુ છે. પ્રાણના બદલામાં જે સમસ્ત જગતનું સામ્રાજ્ય મળતું હોય તો પણ તે સામ્રાજ્ય જતું કરી પોતાનું જીવિતવ્ય ઇચ્છશે. કહ્યું છે કે:—

“સકલજલધિવેલાવારિસીમાં ધરિત્રીમ,
નગરનગસમગ્રાં સ્વર્ણરત્નાદિપૂર્ણામ્ ।
યદિ મરણહિમિત્તે કોઽપિ દયાત્કથંચિત્,
તદપિ ન મનુજાનાં જીવિતે ત્યાગવુદ્ધિઃ ॥”

શ્રી જ્ઞાનાર્ણવ પ્ર૦ ૮, શ્લો૦ ૩૭

આવી પ્રિયતમ વસ્તુના ઘાતથી જે પુણ્ય ઉપજતું હોય તો પછી ‘નરકે કેન ગમ્યતે?’—નરકે કોણ જશે ?

“પ્રમાણીકૃત્ય શાસ્ત્રાણિ, યૈર્વધઃ ક્રિયતેઽધમૈઃ ।

સહ્યતે પરલોકે તૈઃ, શ્વશ્ચે શૂલાધિરોહણમ્ ॥”

“શાસ્ત્રોને પ્રમાણ કરી જે અધમ વધ કરે છે, તેને પરલોકે નરકમાં શૂળારોપણ સહેલું પડે છે.”

—શ્રી જ્ઞાનાર્ણવ

આ જાન્યમાં અતિશયોક્તિ બસંદાર છે, કારણ અસંભવિત વસ્તુની અવગતિના છે.

અંક ૪ થી]

વૃક્ત્યુક્તાવર્ણન વિદ્યે પ્રકર.

૧૩૧

હિંસાર્થી ધર્મ ઇચ્છનારની મૂઢતા

માવિની

કમલ અનલમાંથી, દિન સૂર્યાસ્તમાંથી.

અમ્મો ફણિમુખમાંથી, વાદ સત્ વાદમાંથી:

વિપર્થી જીવિત વાંચે. રોગ શાંતિ અજીર્ણ.

અધમ અભિલષે જે, ધર્મ હિંસા ભજીને. ૨૭

“જે મનુષ્ય, પ્રાણીની હિંસાવડે કરીને ધર્મની ઇચ્છા રાખે છે, તે અગ્નિ માથા કમલવનની ઉત્પત્તિ ઇચ્છે છે, સૂર્યાસ્તથી દિવસ ઊગવાની ઇચ્છા કરે છે, સાપના મુખમાંથી અમૃતની આશા રાખે છે, વિતંડાવાદથી સત્વાદ કરવા ચાહે છે, વિપવડે કરીને જીવન વાંચે છે અને અજીર્ણમાંથી રોગની શાંતિ અભિલષે છે ! ! ! ”

નિદર્શના અલંકાર

વળી જે મૂઢ પ્રાણીના વધવડે કરીને ધર્મની અભિલાષા કરે છે, તે કોના જેવો મૂર્ખ છે તે કહે છે. અગ્નિમાંથી કમલની ઉત્પત્તિ ઇચ્છવી, સૂર્યાસ્તમાંથી દિવસોદય ઇચ્છવો ઇત્યાદિ જેમ અસંભવિત છે તેમ હિંસામાંથી ધર્મનો ઉદ્ભવ અસંભવિત છે. જે કોઈ એમ ઇચ્છે તો તેને મહામૂર્ખ જાણવો. હિંસારૂપ પ્રગટ અધર્મ કાર્યમાં ધર્મબુદ્ધિ ધારવી તે તો કુશાસ્ત્રજનિત કુસસ્કારનું અને મહા-મિથ્યાત્વનું પરિણામ છે. અન્યત્ર પણ કહ્યું છે કે:—

ધર્મવુદ્ધ્યાઽધર્મૈઃ પાપં, જન્તુઘાતાદિલક્ષણમ્ ।

ક્રિયતે જીવિતસ્યાર્થે, પીયતે વિપમં વિપમ્ ॥ ૧ ॥

તિતોર્પતિ ધ્રુવં મૂઢઃ, સ શિલામિનંદીપતિમ્ ।

ધર્મવુદ્ધ્યાઽધર્મો યસ્તુ, ઘાતયન્યદ્વિસંચયમ્ ॥ ૨ ॥ ”

—શ્રી જ્ઞાનાર્ણવ

પ્રાણીવધ આદિ પાપ અધમ જનો ધર્મબુદ્ધિથી કરે છે, તે જીવવાને માટે વિપમ વિધ પીએ છે !

જે અધમ ધર્મબુદ્ધિથી પ્રાણીવર્ગનો ઘાત કરે છે તે મૂઢ શિલાવડે કરીને સેમુદ્ર તરવા ઇચ્છે છે !

પોતાને ઘોટો કે નાની સરખી ડાંચણી વાળે તો પણ જે આકુળવ્યાકુળ થઈ જાય, તે મનુષ્ય બીજા પ્રત્યે છુરી કેમ ચલાવતો હશે ? પોતાનો જીવ જાળવવા જે આકાશપાતાલ એક કરે તે અન્યનો જીવ સ્મતમાત્રમાં કેમ ક્ષેતો

હશે ? પાતાના કે સ્વજનના નાના સરળ રોગના નિવારણ અર્થે દ્રવ્ય પહેતું મૂકનાર, બીજાના માંસને સસ્તું કેમ ગણતો હશે ? અરે ! એ બધું તો ડીક, પણ જેમાં પ્રગટપણે કેવળ અધર્મ જ છે એવી હિંસામાં ધર્મબુદ્ધિ કેમ ધારતો હશે ?

જીવદયાનું ફળ

શાર્દૂલવિકીરિત

આયુ દીર્ઘ કરે, વપુ વર કરે, ને ગોત્ર ગુરુ કરે.
લક્ષ્મી વૃદ્ધિ કરે, બહુ બળ કરે, સ્વામિત્વ ઊંચું કરે;
ને આરોગ્ય સદા કરે, ત્રિજગમાં શ્લાઘ્યત્વ મોડું કરે,
અંસારાગ્ધિ કરે મુતાર્ય, કરુણાલીનું અરે ! ચિત્ત રે ! ૨૮

“દયારસથી ભીંજાયેલું મન આયુષ્ય લાંબું કરે છે, શરીરને વિશેષ સુંદર બનાવે છે, ગોત્રને અધિક ગૌરવવંતું કરે છે, લક્ષ્મી વધારે છે, બળની વૃદ્ધિ કરે છે, સ્વામિત્વ ઊંચું કરે છે, નિરંતર આરોગ્ય અર્પે છે, ત્રણે ભુવનમાં પ્રશસ્ય પણું ઉપજાવે છે અને સંસારસાગર તરવાનું સ્કેલ બનાવે છે.”

દયાનો મહિમાતિશય અત્ર દર્શાવ્યો છે. દયાના પ્રભાવથી આયુષ્ય, બળ, લક્ષ્મી, આરોગ્ય, કીર્તિ આદિનો ઉત્કર્ષ થાય છે; આ લોક પરલોકની સર્વ સુખ સામગ્રી સાંપડે છે અને ભવસાગર તરી નવાય છે.

અહીં જે હિંસા-અહિંસાની વાત કરી તે હિંસા-અહિંસાનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ વિચારવા યોગ્ય છે. હિંસા-અહિંસાની વ્યાખ્યા બહુ વિશાળ છે. નિર્ઘ્રંથ ગ્રંથકારોએ એની જેવી સર્વગ્રાહી, મનનીય અને માનનીય વ્યાખ્યા કરી છે તેવી અન્યત્ર કયાંય નથી. અહિંસાની મીમાંસા માટે તો સ્વતંત્ર લેખ જોઈએ. અત્રે તો માત્ર સંક્ષેપથી વિચારીએ. શાસ્ત્રકારે હિંસાની વ્યાખ્યા આ શબ્દોમાં કરી છે:—

“પ્રમત્તયોગાત્પ્રાણવ્યપરોપણં હિંસા ।” —શ્રી તત્ત્વાર્થ સં

“પ્રમત્તયોગથી પ્રાણનું વ્યપરોપણ કરવું તે હિંસા.”

“યત્કલુ કપાયયોગાત્, પ્રાણાનાં દ્રવ્યભાવરૂપાણાં ।

વ્યપરોપણસ્ય કરણં, સુનિશ્ચિતા ભવતિ સા હિંસા ॥

અપ્રાદુર્ભાવઃ કલુ, રાગાદીનાં ભવત્યહિંસેતિ ।

તેપામેવોત્પત્તિર્હિંસેતિ, જિનાગમસ્ય સંક્ષેપઃ ॥ ”

—શ્રી પુરુષાર્થસિદ્ધિ ઉપા

અંક ૪ થો.]

મહામુક્તાવળી-ચિંતન પ્રકરણ

૧૨૫

“કપાયથોગે કરોને દ્રવ્ય-ભાવરૂપ પ્રાણુનું જે વ્યપરોપણ કરવું-હરવું નહિના.”

“રાગાદિનું નહિ ઉપજવું તે અહિંસા અને તે રાગાદિની ઉત્પત્તિ ને હિંસા-એમ જિનાગમનો સંક્ષેપ (સાર) છે.”

આ વ્યાખ્યામાં હિંસાના અનેક ભેદ-પ્રભેદો સમાઈ જાય છે. સૂતરનું કોકરું (ખંડલ) નહાનું હોય પણ તેને ઉખેળતાં જેમ મોટો વિસ્તાર થાય, તેમ આ સંક્ષિપ્ત સૂત્રને પણ વિવેકથી ઊઠેલતાં મહાન્ રહસ્યાર્થ નીકળે છે. અત્રે ત્રણ મુખ્ય મુદ્દા લક્ષમાં રાખવા યોગ્ય છે:—

(૧) પ્રમાદ—રાગાદિ અથવા કપાયયુક્ત પરિણામ.

(૨) યોગ—મન, વચન, કાયા.

(૩) પ્રાણુ—દ્રવ્ય પ્રાણુ ૧૦. } સ્વપ્રત્યયી અને
લાવ પ્રાણુ જ્ઞાનાદિ. } પરપ્રત્યયી.

હવે ઉપરોક્ત વ્યાખ્યાને કિંચિત્ વિસ્તારીએ તો મન-વચન-કાયાના યોગથી, પ્રમત્તપણે એટલે કે રાગાદિયુક્ત પરિણામથી અથવા કપાયવિષ્ણુ, પોતાના કે પરના, દશ પ્રકારના દ્રવ્યપ્રાણુનો કે જ્ઞાનાદિરૂપ લાવપ્રાણુની, કરવા, કરાવવા અને અનુમોદવારૂપ, જે ઘાત તે હિંસા.

આમાં પ્રમાદ ઉપર ખાસ ભાર મૂક્યો છે, પ્રમાદ હિંસાના આત્મારૂપ છે; કારણ કે હિંસાની સંભાવનામાં રાગાદિ પરિણામ મહત્વનો ભાગ ભજવે છે. હિંસાના પરિણામ રાખનાર બીજાની હિંસા તો કરે કે ન કરે, પણ પ્રથમ પોતાના આત્માની હિંસા તો અવશ્ય કરે છે જ, કારણ કે આત્મપરિણામની ઘાત-જ્ઞાનાદિ સ્વરૂપની ઘાતસ્વરૂપ હિંસા ત્યાં થઈ ચૂકે છે. એટલે સ્વપ્રત્યયી હિંસા તો થઈ જ ગઈ, પરપ્રત્યયી થઈ હોય વા ન થઈ હોય. કહ્યું છે કે:—

“યસ્માત્સકપાયઃ સન્ હન્ત્યાત્મા પ્રથમમાત્મનાત્માનમ્ ।

પદ્માજ્ઞાયેત ન વા હિંસા પ્રાણ્યંતરાણાં તુ ॥”

—શ્રી પુરુષાર્થસિદ્ધિ ઉપાય.

જેના હિંસાના પરિણામ ન હોય, ઊવરણા કરવાને જે ઉદ્યમવાંત હોય, પતનાવાંત હોય અને રાગાદિ પરિણામથી રહિત હોય, તેનાથી કવચિત્ હિંસા થઈ જાય તો પણ તેને દોષ સાગતો નથી; કારણ કે ત્યાં કપાયાદિથી આત્મપરિણામનો ઘાત નથી. અને એટલા માટે જ ત્રીતરાગદેવોને મન-વચન-કાયાની

૧૧૬

શ્રી હિંસા પદ્ય પ્રકાશ.

[અઃ

ધાગિઠ પ્રયુક્તિ છતાં વિનાશન્ય હાથ લેખતા નથી. કારણ કે તેનનામાં અપ્રમ છે, વીતગત્ય છે, નિષ્કપાયત્વ છે.

“યુક્તાચરણસ્ય સ્તનો યાગાદ્યાવેદામેતરેણાપિ ।

ન હિ ભવતિ જ્ઞાતુ હિંસા પ્રાણવ્યપરોપણાદેવ ॥”

—શ્રી પુરુષાર્થસિદ્ધિ ઉપાય.

અહીં જે હિંસાની વ્યાખ્યા કરી તેના શીર્ષકમાં અસત્ય, સ્તેય આં પણ અપેક્ષાએ સમાઈ જાય છે, કારણ કે અસત્ય, સ્તેય આદિ આત્મપરિણામ ધાતના કારણ છે. એટલે તે પણ દ્વસ્વરૂપની હિંસારૂપ છે.

“આત્મપરિણામહિંસનદેતુત્વાત્ સર્વમેવ હિંસૈતત્ ।

અનુનવચનાદિ કેવલમુદાહતં શિષ્યવોધાય ॥”

—શ્રી પુરુષાર્થસિદ્ધિ ઉપાય.

આમ સંક્ષેપમાં હિંસા-અહિંસાની વ્યાખ્યા થઈ. અસ્તુ !

આ શ્લોક ચતુષ્ટયનો સાર સમુચ્ચય:—

સૂત્રગી

દયા સર્વદા આદરે ! શું ખોલથી ?

શિસા જો તરે, પુણ્ય તો હિંસનાથી:

ચહે વર્મ હિંસાયડી મૂઠ માત્ર,

દયાથી જને સર્વ સંપત્તિ પાત્ર.

॥ ઇતિ અહિંસાદ્વારમ્ ॥

—ભગવાનદાસ મન:મુખલાઈ મહે

સમસ્યા

માતા મારી ધિવરા, ગાય સવચ્છી ખાય;
પ્રાદ્યમ્ મારી રક્ત ખીએ, વહેલો વૈકુંઠ જાય. ૧

પ્રથમ પરનિંદા કરે, પરમંદિરમાં વાસ;
પરનારી પર હાથ દે, તેનો વૈકુંઠ વાસ. ૨

દુપરના સમસ્યાનો ઉત્તર આવશે તે બરાબર જુશે તો માસિકમાં દાખલ

સન્માર્ગદર્શક અને વૈરાગ્યસૂત્ર ઉપદેશ સાર

૧. સત્પુરુષ અન્યાય કરે નહીં. સત્પુરુષ અન્યાય કરશે તો આ જગતમા વરસાદ ધાના માટે વરસશે ? સૂર્ય ધાના માટે પ્રકાશશે ? વાયુ ધાના માટે વાશે ?

૨. આત્મા કેવી અપૂર્વ વસ્તુ છે ? જ્યાંસુધી તે શરીરમાં હોય, ભલેતે હજારો વરસ, પણ ત્યાંસુધી શરીર સંકુત નથી. પારાતી જેમ આત્મા-ચેતન્ય વાસ્તુ જ્યાં એટલે શરીર રાખ થઇ પડે એતે (જોતજોતામાં) સડવા-ગંધાવા માટે.

૩. છવમાં જનનિ અને પુરુષાર્થ જોઇએ. કર્મજંથ થવા પછી તેમાંથી (ઉદય આગ્યા પહેલાં) છૂટવું હોય તો અપ્પાધાદાળ (અંતરકાળ) પૂર્ણ થતાં સુધીમાં છૂટી શકાય. પુણ્ય, પાપ અને આયુષ્ય એ કોઇ બીજાને ન આપી શકાય. તે દેવે પોતે જ ભોગવે.

૪. સ્વચ્છંદે-સ્વમતિ કલ્પનાએ-સદ્ગુરુની આજ્ઞા વિના ધ્યાન કરવું એ તરંગરૂપ છે અને ઉપદેશ આપવો-વ્યાખ્યાન કરવું એ અભિમાનરૂપ છે.

૫. દેહધારી આત્મા પંખી છે અને દેહ એ જાડ છે. આ દેહરૂપી જાડમાં (નીચે) જીવન-શી પંખી વટેમાર્ગ થાક લેવા બેસે છે, તે પંખી જાડને જ પોતાનું કરી માને એ કેમ સાચું ?

૬. સુંદરવિશ્વાસ સુંદર-સારો ગ્રંથ છે. તેમાં ક્યાં કોણુપ-ભૂલ છે તે અમે જાણીએ છીએ. તે કોણુપ બીજાને સમજાવવી મુશ્કેલ છે. ઉપદેશ અર્થે એ ગ્રંથ ઉપકારી છે.

૭. જીવદર્શન ઉપર દૃષ્ટાંત : જીવુદા જીવુદા વૈદોતી દુકાન છે. તેમાં એક વૈદ સંપૂર્ણ માયો છે. તે તમામ રોગોને, તેનાં ધારણાને અને તે ટાળવાના ઉપાયોને જાણે છે. તેના નિદાન ને ચિકિત્સા સાચા હોવાથી રોગીના રોગ નિર્મૂળ થાય છે. વૈદ કમાય છે પણ સારું. આ જોઈને બીજા પાંચ દૃઢવૈદો પણ પોતપોતાની દુકાન ખોલે છે. તેમાં સાચા વૈદના ધરતી દવા પોતા પાસે હોય છે તેટલા પૂરતા તો રોગીનો રોગ દૂર કરે છે અને બીજા દુકાની કલ્પનાથી પોતાના ધરતી દવા ભોગવે છે તેથી કોણે રોગ પધે છે, પણ દવા સરતી આપે છે એટલે લોકના માર્ગે લોક જલજાય છે અને તેને ત્યાં જઈ કોણે નુકશાન પામે છે.

૮. આનો ઉપનય એ છે કે સાચા વૈદ સમાન ને ચીતરાગ દર્શન છે. જે સંપૂર્ણ સ્વચ્છંદ છે. તે મોહ વિષયાદિને, રાગ દ્રેષ્ટને, ઢિસા આદિને સંપૂર્ણ દૂર કરવા કહે છે. તે સ્વચ્છંદ રોગીને સોંધા પડે છે. ભાવનાં નથી. બીજા પાંચ દૃઢવૈદો છે તે દુદર્શનો છે. તે દેહના પૂરતી ચીતરાગના ધરતી વાતો કરે છે તેટલા પૂરતી તો રોગ દૂર કરવાની વાત છે નહિ. માથે મોહની, સંસારચુદ્ધિની, મિથ્યાત્વની, ઢિસા આદિની ધર્મના બદાને વાત કરે છે તે પોતાની કલ્પનાના છે અને તે સંસારરૂપ રોગ ધરવાને બદલે ચુદ્ધિનું શ્રવણ

પાંચ ઝ. વિષયમાં સ્થાપના કરેલ પાંચ સંસારીને મોહની માંડી માંડી ગાળે છે અથવા સ્મરની પડે છે અને દુઃખેનંદ નરક બેચાલ ને વાજુ પરિણામે વધારે રોગી થાય છે.

૬. શ્રી વીતરાગ દર્શન ત્રીજા પૈઠ જેવું છે. અર્થાત્ તે રોગીનો રોગ ટાળે છે, નીરોગીને રોગ થતા દેવું નથી અને આરોગ્યની પુષ્ટિ કરે છે. એટલે જીવનો સમ્યગ્દર્શનમાં મિશ્વાત્વ રોગ ટાળે છે. સમ્યગ્ જ્ઞાનવડે જીવને રોગનો ભોગ થતાં બચાવે છે અને સમ્યગ્ચારિત્રવડે સંપૂર્ણ શુદ્ધ ચૈતનારૂપ આરોગ્યની પુષ્ટિ કરે છે.

૭. અજ્ઞાનરૂપી અંધકાર (તિમિર રોગ) વડે અંધ જનોનાં નેત્રો જેમણે જ્ઞાનરૂપ અંજન-રાસાકાવડે ખોલ્યાં છે તે સદ્ગુરુ-દેવને નમસ્કાર હો !

૧૧. મોક્ષમાર્ગના નેતા (મોક્ષમાર્ગે ગ્રહ જનાર), કર્મરૂપ પર્વતના ભેતા (ભેદનાર અને સમગ્ર તત્ત્વના ચેતા પ્રભુને એવા ગુણોની પ્રાપ્તિ માટે વંદું છું.

૧૨. અહીં મોક્ષમાર્ગના નેતા એમ કહી, આત્માના અસ્તિત્વથી માંડી તે મોક્ષ અને મોક્ષના ઉપાય સહિત જીએ પદનો તથા મોક્ષ પામેલાનો સ્વીકાર કર્યો તેમજ જીવાજીવાદિક બધા તત્ત્વોનો સ્વીકાર કર્યો. મોક્ષ બંધની અપેક્ષા રાખે છે; બંધ, બંધત કારણો આશ્રવ-પુણ્ય-પાપ-કર્મ અને બંધનાર એવા નિત્ય અવિનાશી એવા આત્માને અપેક્ષા રાખે છે. તેમજ મોક્ષ, મોક્ષના માર્ગની-સંવરની-નિર્જરાની-બંધનાં કારણો ટાળવા રૂપ ઉપાયની અપેક્ષા રાખે છે. જેણે માર્ગ જાણ્યો, જોયો, અનુભવ્યો હોય તે નેતા ક શકે એટલે મોક્ષમાર્ગના નેતા એમ કહી તેને પામેલા એવા સર્વજ્ઞ-સર્વદર્શી-વીતરાગને સ્વીકાર કર્યો. આમ મોક્ષમાર્ગના નેતા એ વિશેષણથી જીવ અજીવાદિક નવે તત્ત્વ, જીવે દ્રવ્ય, આત્માના હોવાપણા આદિ જીએ પદ અને મુક્ત આત્માનો સ્વીકાર કર્યો.

૧૩. મોક્ષમાર્ગ ઉપદેશવાનું, તે માર્ગે લઈ જવાનું કાર્ય દેહધારી સાકાર મુક્ત પુરુષ કરી શકે, દેહ રહિત નિરાકાર ન કરી શકે. આમ કહી આત્મા પોતે પરમાત્મા ક શકે છે, મુક્ત ધર્મ શકે છે, એવા દેહધારી મુક્ત પુરુષ જ બોધ કરી શકે છે એમ સૂચવ્યું દેહ રહિત અપૌરુષ બોધનો નિષેધ કર્યો.

૧૪. કર્મરૂપ પર્વતના ભેદનાર એમ કહી કર્મરૂપ પર્વતોને તોડવાથી મોક્ષ થાય એ સૂચવ્યું, અર્થાત્ કર્મરૂપી પર્વતો સ્વર્વાર્થવડે દેહધારીપણે તોડ્યા અને તેથી જીવનમુક્ત ન મોક્ષમાર્ગના નેતા-મોક્ષમાર્ગના બતાવનાર થયા. ફરી ફરી દેહ ધારણ કરવાનું, જન્મ મરણરૂપ સંસારનું કારણ કર્મ છે તેને સમૂળાં છેદાથી ફરી દેહ ધારણ કરવાપણું ન એમ સૂચવ્યું. મુક્ત આત્મા ફરી અવતાર ન લે એ પણ સૂચવ્યું.

૧૫. વિશ્વતત્ત્વના જ્ઞાતા-લોકાલોકના જાણનાર એમ કહી મુક્ત આત્માનું અંજનરૂપ જાણપણું સૂચવ્યું. મુક્ત આત્મા મહા જ્ઞાનરૂપ જ છે એમ સૂચવ્યું. વીતરાગ માર્ગના દેવાસના કર્તવ્ય છે. (સ. ક. વિ.)

અંક ૪ થો.]

મૂળ-મોક્ષમાર્ગ રહસ્ય.

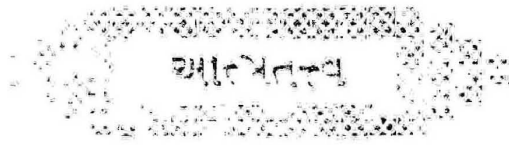
૩૧૯

મૂળ (મોક્ષ) માર્ગ-રહસ્ય

(સંગ્રહીત)

મૂળ માર્ગ સાંભળો જિનનો રે, કરી વૃત્તિ અપ્પઠ સન્મુખ; મૂળ૦
 'નો'યાં પૂજાદિની કામના રે, નો'ય વહાણું અંતર ભવદુઃખ; મૂળ૦ ૧
 કરી જોજો વચનની તુલના રે, જોજો શાધીને જિન સિદ્ધાંત; મૂળ૦
 માત્ર કહેવું પરમાર્થ હેતુથી રે, કોઇ પામે મુમુક્ષુ તે વાત. મૂળ૦ ૨
 જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રની શુદ્ધતા રે, એકપણે તે અવિરુદ્ધ; મૂળ૦
 જિન માર્ગ તે પરમાર્થથી રે, એમ કહ્યું સિદ્ધાન્તે બુદ્ધ; મૂળ૦ ૩
 લિંગ અને ભેદો જે વ્રતના રે, દ્રવ્ય દશ કાળાદિ ભેદ; મૂળ૦
 પણ જ્ઞાનાદિની જે શુદ્ધતા રે, તે તો ત્રણ કાળ અભેદ. મૂળ૦ ૪
 હવે જ્ઞાન-દર્શનાદિ શબ્દનો રે, સંક્ષેપે મુજો પરમાર્થ. મૂળ૦
 તેને જોતાં^૧ વિચારી વિશેષથી રે, સમજાશે ઉત્તમ આત્માર્થ. મૂળ૦ ૫
 છે દેહાદિથી ભિન્ન આત્મા રે, ઉપયોગી મદા અવિનાશ; મૂળ૦
 એમ જાણે સદ્ગુરુ ઉપદેશથી રે, કહ્યું જ્ઞાન તેનું નામ ખાસ. મૂળ૦ ૬
 જે જ્ઞાને કરીને જાણીયું રે, તેની વર્તે છે શુદ્ધ પ્રતીત; મૂળ૦
 કહ્યું ભગવંતે દર્શન તેજને રે, જેનું ખીજું નામ સમકિત. મૂળ૦ ૭
 જેમ આવી પ્રતીતિ જીવની રે, જાણ્યો સર્વેથી ભિન્ન અસંગ; મૂળ૦
 તેવો સ્થિર સ્વભાવ જે ઉપજે રે, નામ ચારિત્ર તે અણલિંગ. મૂળ૦ ૮
 તે ત્રણે અભેદ પરિણામથી રે, જ્યારે વર્તે તે આત્મરૂપ; મૂળ૦
 તેહ માર્ગ જિનનો પામિયો રે, કિંવા પામ્યો તે નિજ સ્વરૂપ. મૂળ૦ ૯
 એવાં મૂળ જ્ઞાનાદિ પામવા રે, અને જવા^૨ અનાદિ બંધ; મૂળ૦
 ઉપદેશ સદ્ગુરુનો પામવા રે, ટાળી દેવચંદને પ્રતિબંધ. મૂળ૦ ૧૦

૧. જે પૂજવા-મનાવાદિકની ઇચ્છા-અભિલાષા રહેતી ન હોય.
૨. જન્મ-મરણજનિત દુઃખથી હવે કંટાળો-અભાવ-એક આવ્યો હોય.
૩. મોક્ષનો ખપી કોઇ જીવ મૂળમાર્ગનું રહસ્ય પામી ગય-પામે.
૪. તીર્થંકર-ગણધર મહારાત્રી-અનુભવી મહાપુરુષોએ.
૫. વિચારી જોતાં ઉત્તમ આત્માર્થ-મોક્ષનો પરમાર્થ વિશેષે સમજાશે.
૬. દેહાદિક પુદ્ગળથી આત્મા મદા ભિન્ન વ્રક્ષણવાળો ઉપયોગી તે અવિનાશો છે.
૭. શ્રદ્ધા-સદ્ગુણ-ખાત્રી. ૮ અનાદિ કર્મબંધનને ટાળવા મારે.
૮. મોક્ષની વૃત્તિથી શાસ્ત્રવાની પડેલી દેવ-દેવેન્દ્રચારીપણું.

[અનાંક પદ્ય ૭૬ થી ૧૨૬]

આઅવ પુણ્ય-પાપ)-કર્મ એ પ્રકારના છે : દ્રવ્યકર્મ અને જ્ઞાનકર્મ. જે કર્મ સ્વરૂપે પરિણમેલ પુણ્યભવિંદ તે દ્રવ્યકર્મ અને દ્રવ્યકર્મના ફળ તે માનકર્મ. જ્ઞાનાવરણ આદિ આઠ કર્મ તે દ્રવ્યકર્મ છે અને રાગ-દ્વેષ-ક્રોધાદિ તે ભાવકર્મ છે.

કપાયવાળા છવને કપાયપરિણામ હોય છે, કેમ કે તે તેવા પરિણામ ઉત્પન્ન કરે છે. સિદ્ધતા છવે અકપાયવાળા હોવાથી તેમને તેવા પરિણામ હોતા નથી. કેવળ જ્ઞાનીઓને પણ સર્વથા કપાયપરિણામ હોતા નથી, તેથી તે કર્મબંધન પામતા નથી. છવ જો અપરિણામે રહેવાનો પ્રયત્ન કરે તો તેને કપાયો ઉત્પન્ન થતા નથી અને કપાયો ઉત્પન્ન થતા ન હોવાથી તેના અપરિણામી કર્મમાં વધારો થયા કરે છે. અભ્યાસથી કપાયોની જડ ઉપડી જતાં, ઘાતીકર્મને સંગ્રંથ ફર થતાં આત્મા મુક્તિ માટે અપરિણામી આત્મસ્વરૂપ થઈ રહે છે. છવ તથા કર્મને અન્યોઅન્યતા શુદ્ધોત્તુ કર્તાપણું નથી-કેવળ એક બીજતા નિમિત્તથી એક બીજતા પરિણામનો ઉત્પત્તિ થાય છે. નિશ્ચય દ્રષ્ટિએ એતાં છવ તથા કર્મને પોતપોતાના શુદ્ધોત્તુ કર્તાપણું છે. છવ તથા કર્મ એક બીજતા શુદ્ધો કરે છે તે વ્યવહારની અપેક્ષાએ કહેવાય છે. જ્ઞાન, દર્શન આદિ છવના શુદ્ધો

એમ દેવ જિનદે ભાગિયુ' રે. મોક્ષ મારગનુ' શુદ્ધ સ્વરૂપ: મૂળો
ભવ્યજનોતા દિવતા કારણે રે. સદ્દેષે કહું સ્વરૂપ. મૂળ૦૧૧

સાદી-સરલ ભાષામાં ભવ્યાત્માઓના દિવમાં ઉતરે; તેના રોધક-પ્રતિબંધક ખાસ કારણે વક્ષમાં આવે અને તેને દૂર કરવા અંતરથી કાળજી રાખી તેવા સુખાવ-સુયોગ્ય જ્ઞાન મહુચરનો મુગ્ધામ પ્રાપ્તિ, તેમની સેવા-ભક્તિ-આદર-બહુમાન કરીને ઉક્ત મોક્ષમાર્ગ મવિરોધ નકરવ સમજ. તેનું શુદ્ધ સરળભાવે સેવન-આરાધન કરે તો તે મહાનુભાવો આ કુર્મ કાળમાં પણ આ દુર્લભ માનવકેદાદિક ધર્મસામગ્રી પામ્યા છે તેની સાર્થકતા-સફળતા કે પુન્યાનુબંધી પુન્યવડે ઉત્તરોત્તર અધિક મુંદર સામગ્રી પામીને અથવા તેવા જ્ઞાનીપુરુષો સદ્ અનુગમ પામીને દેવળા નિઃસંગભાવે આત્મધર્મની સાધના-આરાધના કરી, અરૂપ કાળ મરે કર્મ-મજથી મુક્ત થઈ જનમ-મરણના અનંત દુઃખમાંથી સર્વથા છુટી. સિદ્ધ-બુદ્ધ-પારંગ થઈ રહે છે. અહીં ઉત્તમેત્તમ દશા પામ્યા-અનુભવવા આપણે એવ્ય અધિકારી થઈએ

(સ. ક. વિ.)

૧. નેદ-વેદતા સમતાદિકમાં, પાંચે કાન્દિયોના ત્રિપયસુખમાં કાચેવી આસક્તિ.

૨. આમાં નિઃસંગ સરળ સ્થાન-જ્ઞાન-ચરિત્રણ મોક્ષમાર્ગ પનાર્યા છે

છે અને જ્ઞાનાવરણ, ક્રુતનાવરણાદિ અવરણ. તેનું કર્મના ગુણો છે. મનિજ્ઞાન, ક્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન આદિ તથા અક્રુદર્શન, અચક્રુદર્શન, અવધિદર્શન આદિ જીવનો પરિણામ (પર્યાય) છે. મનિજ્ઞાનાવરણ, ક્રુતજ્ઞાનાવરણ, અક્રુદર્શનાવરણ, અચક્રુદર્શનાવરણ આદિ તથા ક્રોધ-માનાદિ કર્મના પરિણામ (પર્યાયો) છે. અહીં કર્મ છે તે જીવના જ્ઞાન, દર્શન આદિ ગુણોનો કર્તા નથી પણ કર્મના નિમિત્તથી જીવમાં મતિજ્ઞાન, ક્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મન:પર્યાયજ્ઞાન, ચક્રુ, અચક્રુ, અવધિદર્શન આદિ પરિણામ ઉત્પન્ન થાય છે અને જીવના નિમિત્તથી મતિ જ્ઞાનાવરણાદિ, અક્રુદર્શનાવરણાદિ કર્મના પરિણામ ઉત્પન્ન થાય છે. આથી એ નિશ્ચય થાય છે કે-નિશ્ચય દૃષ્ટિએ જીવ પોતાના ગુણોનો કર્તા અને કર્મો પોતાના ગુણોના કર્તા છે. વ્યવહારે કર્મ જીવના ગુણોનો કર્તા છે અને જીવ કર્મના ગુણોનો કર્તા છે. જેમ જીવમાં પુદ્ગલની અપેક્ષાએ રાગદ્વેષાદિ ભાવો ઉત્પન્ન થાય છે તેમ ઔદયિક ભાવોની પણ પુદ્ગલની અપેક્ષાએ ઉત્પત્તિ થાય છે. કર્મના ઉદયથી જે ભાવ થાય તે ઔદયિક ભાવ કહેવાય છે. તે પણ જડ પુદ્ગલો જ છે. આ ભાવોને પણ મિથ્યાત્વથી મોહિત અંતઃકરણવાળો પોતાના માને છે તે નિરંતર પાપ આશ્રવનું બહણુ કરે છે ‘ પર પદાર્થો મારા છે અને હું તેમનો છું ’ આવી અભેદ એકતાવાળી કલ્પના કરનાર પોતાપણુને અને પારકાપણુને જાણતો નથી. આ અજ્ઞાન પણ આશ્રવનું કારણ છે.

મિથ્યા જ્ઞાન—વિપરીત જ્ઞાનનો સાથે જન, વચન, કાયાની શક્તિ મળતાં તેમાંથી અનેક કલ્પનાઓ ઉત્પન્ન થાય છે. વચનદ્વારા તે કલ્પનાઓ પ્રગટ કરાય છે અને શરીરદ્વારા તે કલ્પનાઓ પ્રમાણે વર્તન બને છે. આની સાથે અવિરતિ મળે છે, ઇચ્છાઓ પ્રવૃત્તિનું રૂપ ધારણ કરે છે, તેની સાથે ક્રોધ, માન, માયા, લોભ જોડાય છે. હવે કલ્પનાઓ અને પ્રવૃત્તિનું જોર વધે છે. મન આદિ યોગનું ગળ પણ હવે અખંડ પ્રવાહે આગળ વૃદ્ધિ પામે છે. આ સ્થળે આ બધા સાધનોને લઈને આત્મા રાગદ્વેષાદિના અથવા શુભાશુભ પરિણામોના ભાવો ઉત્પન્ન કરે છે. આ ભાવો કર્મ આશ્રવને અનુકૂળ માર્ગ કરી આપે છે એટલે કર્મ આશ્રવો આવીને જમા થાય છે તેના ઉદયમાંથી ફરીને રાગદ્વેષાદિ ભાવો પરિણામ પામે છે. આ ભાવો કર્મને આત્મા તરફ ખેંચે છે. આવી રીતે આ કર્મનું ચક્ર-આશ્રવપ્રવાહ આત્માની બધી બાજુ મજબૂત કિલ્લો બાંધે છે અને આત્મા પોતાના પ્રકાશને પોતામાં દબાવીને આ કર્મના કિલ્લામાં લાંબા કાળ રૂંધી ઘેરાયેલ રહે છે.

જે આત્માને સ્વપરતુ જડ-દેવત્યનુ જ્ઞાન થાય છે, શુભાશુભ પરિણામો

અને તેના અંગે ઉત્પન્ન થતો વિવિધ કલ્પનાઓ, મલ્લપનાઓ અને પ્રવૃત્તિઓને જે પરરૂપે સમજે છે, તેનો ત્યાગ કરીને પોતાના શુદ્ધ ઉપયોગમાં સ્થિર થાય છે તે જ આત્મા આ આશ્રવપ્રવાહને રોકી કર્મના કિલ્લાને તોડીને પોતાના પૂર્ણ સ્વરૂપે વિશ્વમાં પ્રકાશિત થાય છે.

કર્મબંધ—છેદનભેદન આદિ પ્રવૃત્તિ શરીરથી કરે યા ન કરે પણ તેલાદિકની ચીકાશ શરીર ઉપર હોવાથી જેમ ધૂળથી તે લેપાય છે—ખરડાય છે તેમ મનુષ્ય જાતે આરંભ કરે કે ન કરે તો પણ રાગદ્વેષાદિ બંધના કારણોની હયાતિ તેનામાં હોવાથી જીવ બંધાયા વિના રહેતો નથી. રાગદ્વેષ ન હોય તો બંધ થતો નથી.

સંસારી જીવને શરીરના સંબંધથી કર્મ બંધાય છે અને તે કર્મદ્વારા વ્યવહાર દૃષ્ટિએ જીવ મરે છે, સુખી દુઃખી થાય છે, મરાય છે, જીવાગય છે. સુખી દુઃખી કરાય છે એ બધું બને છે. કોઈ જીવ કોઈને કાંઈ આપતો નથી એ પણ અપેક્ષાએ બરાબર છે. જે કર્મમાંથી આ ક્ષણ પેદા થાય છે તે કર્મો તે જીવે પોતે જ બાંધેલા છે. તે ઉદય આવતાં તેમાંથી સુખ દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે, પણ તાત્વિક દૃષ્ટિએ જો વિચાર કરવામાં આવે તો તે જીવ પોતાના કરેલાં કર્મોથી જ સુખી દુઃખી થાય છે. હું બીજાને ઉપકાર કરું છું કે નુકશાન કરું છું એ મિથ્યા બુદ્ધિ છે. હા, સહકારી કારણ—નિમિત્ત કારણરૂપે એક મનુષ્ય બીજાને સુખ દુઃખ આપે છે અને એક બીજાને નિમિત્તે સુખી દુઃખી થાય છે; પણ તાત્વિક દૃષ્ટિએ વિચારતાં જેટલાં જેટલાં સંકલ્પવિકલ્પો કરાય છે તે બધા તે જીવના કરેલાં કર્મબંધનમાંથી જ ઉત્પન્ન થાય છે.

નિરાગી આત્મા કર્મોથી બંધાતો નથી એ નિયમ ચોક્કસ છે, નિરાગી યોગી વિષયોને જાણવાથી બંધાતો નથી. જો તેમ ન હોય તો વિશ્વને જાણના કેવળીઓ પણ બંધાવા જોઈએ પણ તે બંધાતા નથી, જ્ઞાની સર્વ દ્રવ્યોને જાણે છે પણ અનુભવતા નથી, અજ્ઞાનીઓ સર્વ દ્રવ્યને જાણતા નથી પણ અનુભવે છે, તેથી જ તે બંધાય છે. વસ્તુનું જેવું સ્વરૂપ છે તેવું બરાબર જાણવું તેને જ્ઞાનીઓ જ્ઞાન કહે છે—જાણવું કહે છે અને રાગ દ્વેષ, મહા ક્રોધાદિ સહિત જાણવું, તેને વેદવું—અનુભવવું કહે છે. અર્થાત્ તે જાણવાને રાગદ્વેષ કરવો તે વેદવું—અનુભવવું છે. ઉદય આવેલા કર્મો જ્યારે પોતાના સ્વભાવ પ્રમાણે સુખ અથવા દુઃખ હાજર કરે છે—આપે છે ત્યારે જ્ઞાની તે સ્વરૂપને જાણે છે અને તે સ્થાને અજ્ઞાની હોય તો તેને ભોગવે છે, તે રાગ—દ્વેષ કરે છે તેથી જ્ઞાની કર્મથી બંધાતો નથી અને અજ્ઞાની કર્મ

અંક ૪ થો]

આત્મતત્ત્વ

૧૨૩

બંધાય છે. સુખ દુઃખ એ કર્મના ફળો છે. કેવળ આવેલા કર્મ જ્ઞાનીને સુખ-દુઃખ આપે છે ત્યારે તે જ્ઞાની એમ સમજે છે અને એમ માને છે કે-આ સુખ દુઃખ કર્મમાંથી આવે છે અને તેના માલીકને સુખ દુઃખ આપવા તે કર્મનો સ્વભાવ છે. હું શરીર નથી પણ આત્મા છું.

જીવો કષાયવાળા પરિણામથી કર્મ બ્રહ્મ કરે છે અને તે કર્મના બળથી મુક્તિ કે દુર્ગતિમાં જાય છે. મુક્તિ કે દુર્ગતિ પામીને જીવ ત્યાં નવીન શરીર બ્રહ્મ કરે છે. તે શરીરમાં ઇન્દ્રિયો ઉત્પન્ન થાય છે, તે ઇન્દ્રિયોદ્વારા વિષયો બ્રહ્મ કરતાં રાગ-દ્વેષ થાય છે, તે રાગ-દ્વેષથી કર્મનો સંગ્રહ થાય છે, તે કર્મના સંગ્રહથી જીવ સંસારમાં પરિભ્રમણ કરે છે.

મૂર્ત કર્મનું ફળ મૂર્ત હોય છે, તે અમૂર્ત આત્માવડે ભોગવાય નહિ. કર્મો પુદ્ગળોનો જ વિકાર છે. તેમાં રૂપ, રસ, ગંધ અને સ્પર્શ છે તેથી તે મૂર્ત છે. જેવું ઉપાદાન તેવું કાર્ય થાય છે. સુખ દુઃખનું ઉપાદાન કારણ મૂર્ત હોવાથી સુખદુઃખરૂપ ફળ પણ મૂર્ત છે. જે મૂર્તિક છે તે મૂર્તનું ફળ ભોગવે છે, એથી નિશ્ચય થાય છે કે મૂર્ત કર્મફળ ભોગવનાર સંસારી જીવ કોઈ અપેક્ષાએ મૂર્તિમાન કહેવાય છે. આત્મા અમૂર્ત છે છતાં પુણ્યપાપે વશ કરેલો હોવાથી તે મૂર્ત થાય છે. જ્યારે તે પુણ્યપાપથી મુક્ત થાય છે ત્યારે તે અમૂર્ત-દેહ વિનાનો થઈ રહે છે.

પુન્ય અને પાપ બંને અપેક્ષાએ સરખાં છે, કેમ કે પુણ્ય તથા પાપ બંનેથી જન્મ-મરણરૂપ સંસાર અટવીમાં પરિભ્રમણ કરવું પડે છે. પુણ્યથી આત્મા કાંઈ નિર્મળ-શુદ્ધ થતો નથી એટલે આત્માની નિર્મળતા જોવા મળેછતા જીવો તે પુન્ય અને પાપમાં ખાસ કાંઈ વિશેષતા અંગીકાર કરતા નથી-માનતા નથી. આ પુણ્ય-પાપરૂપ પરિણામોનો ત્યાગ કરનારા જ કર્મમળ રહિત થઈ શુદ્ધ આત્માને પ્રગટ કરી મોક્ષમાં જાય છે.

વિષયમુખ—વિષયવાસનાથી ચિત્તમાં ચંચળતા ઉત્પન્ન થાય છે. જ્યારે પરિણામની નિશ્ચળતા થાય છે ત્યારે આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિરતા થાય છે. જ્યાં સુધી આત્મામાં નિશ્ચળતા થતી નથી ત્યાં સુધી વારંવાર જન્મ-મરણ આપનાર પુણ્ય-પાપની કર્તવ્યપણાની બુદ્ધિનો આ જીવ ત્યાગ કરી શકતો નથી. જ્યાંસુધી પુણ્ય-પાપનો ત્યાગ કરાતો નથી ત્યાંસુધી કર્મજંઘ ચાલુ રહે છે અને જ્યાં-સુધી કર્મજંઘ ચાલુ રહે છે ત્યાંસુધી મોક્ષની પ્રાપ્તિ થતી નથી.

સંવર—સંવરના બે ભેદ : દ્રવ્યસંવર અને ભાવસંવર. કોવાદિક કષાયોને

રોકવા-ઉત્પન્ન થવા ન દેવા અર્થાત્ ભાવરૂપ કપાયોને રોકવા તે ભાવસંવર અને તે કપાયોદ્વારા આવતા કર્મઆશ્રવનું જે રોકવું-કર્મદ્રવ્યનું આવવું બંધ થવું તેને દ્રવ્યસંવર કહે છે. કપાયોવાળી મન, વચન, કાયાની શુભ કે અશુભ પ્રવૃત્તિ કરવાવડે કર્મ આવે છે, તદ્દપ આશ્રવને રોકવો તે સંવર છે. કપાયો કર્મથી આવે છે એટલે કે કર્મથી કપાયો ઉત્પન્ન થાય છે, માટે કર્મ અને કપાય બન્નેનો નાશ થવાથી આત્માની પૂર્ણ શુદ્ધિ પ્રગટે છે. કપાય તે ભાવકર્મ છે અને પૌદ્ગલિક કર્મ તે દ્રવ્યકર્મ છે. દ્રવ્ય અને ભાવકર્મને એકબીજા સાથે બીજા અને વૃક્ષ જેવો અન્યોઅન્ય ઉત્પન્ન કરવાનો સંબંધ છે. વૃક્ષ પહેલું કે બીજા પહેલું તે જેમ કહી શકાતું નથી તેમ દ્રવ્યકર્મ પહેલા કે ભાવકર્મ પહેલા તે કહી શકાય તેવું નથી, છતાં વૃક્ષનો સમૂળ નાશ થવાથી આગળ તેની પરંપરા ચાલતી નથી તેમ કપાય અને કર્મનો નાશ થવાથી તેની આગળ વધતી પરંપરા નાશ પામે છે અને તેથી આત્માની પરમ વિશુદ્ધિ પ્રગટ થાય છે. કપાયોથી કલુષિત-મલીન થયેલો જીવ પરદ્રવ્ય-જડ માયામાં પ્રવૃત્તિ કરે છે, પરદ્રવ્યમાં પ્રવૃત્તિ કરતાં આત્મજ્ઞાન દબાય છે-તેને હાનિ પહોંચે છે. આત્મબોધની હાનિ થતાં મિથ્યાત્વની વૃદ્ધિ થાય છે.

કપાય દૂર કરવાના સાધનો—વિવિધ પ્રકારના હિંસામય આચરણોને તથા તેના કારણોનો ત્યાગ કરવો, જડ અને ચૈતન્ય બન્નેનું સારી રીતે જ્ઞાન કરવું પુન્ય તથા પાપજન્ય ઇચ્છાઓ મૂકી દેવી, લોકવ્યવહાર કે જેમાં ધર્મ નથી પણ ગાડરીયા પ્રવાહની માફક નિશાન બાંધ્યા વિના ચાલવાનું હોય છે તેનો ત્યાગ કરવો-તે તરફ ઉદાસીનતા રાખવી અને વિશુદ્ધ દર્શન, જ્ઞાન તથા ચારિત્ર્યનું નિર્મળ આત્માનું અંતરાત્માવડે ધ્યાન કરવું તે કપાય દૂર કરવાના સાધનો છે.

કપાય તથા આરંભમાં પ્રવૃત્તિ કરવી, જડ ચૈતન્યના ભેદનું જ્ઞાન ન કરવું પુન્યમાં અભિલાષા રાખવી, લોકવ્યવહારમાં આસક્ત થવું અને વિશુદ્ધ આત્મા ધ્યાન ન કરવું એ સર્વ કપાયોની વૃદ્ધિ થવાના કારણો દૂર કર્યા સિવાય કપાયોનો નાશ ન જ કરી શકાય.

આ પુદ્ગળો વર્ણ, ગંધ, રસ, અને સ્પર્શવાળાં છે, શુભ અને અશુભ છે, ચેતન અને અચેતન છે, મૂર્તિમાન છે તેને આત્માની સાથે સંબંધ હોવાથી આત્માને તે સુખ દુઃખ કેવી રીતે આપી શકે ? અર્થાત્ ન જ આપી શકે, છતાં અજ્ઞાની જીવો તે પુદ્ગળમાં રાગદ્રેષ કરે છે. કોઈ પણ પુદ્ગળ આત્માને નિશ્ચય કરવા કે આત્માને અનુચ્છેદ કરવા શક્તિમાન નથી માટે નિશ્ચય દર્શિ જીવોએ તે પુદ્ગળોને વિષે કોઈપણ ન્ધને રાગદ્રેષ કરવો યોગ્ય નથી.

અંક ૪ થી.]

આત્મતત્ત્વ.

૧૨૫

જે પુદ્ગળના પરમાણુઓ રાગ, દ્રેષ, ક્રોધ, માન આદિ ભાવકર્મ રૂપે પરિણમ્યા છે તે અપેક્ષાએ ને ચેતનરૂપ મનાય છે. રાગદ્રેષ આદિ પુદ્ગળના પર્યાયો છે છતાં તે આત્માના વિનાય પરિણામ કહેવાય છે. આ અપેક્ષાએ પુદ્ગળને અમૂર્તિક કહેલ છે; નહિતર પુદ્ગળો મૂર્તિમાન કહેવાય છે અને રાગ-દ્રેષને અચેતન મનાય છે.

આ પુદ્ગળોથી આત્માનું સ્વરૂપ ભિન્ન છે છતાં અજ્ઞાનતાને લીધે જીવ મારા પુદ્ગળાદિકમાં રાગ અને નિંદિત પુદ્ગળમાં દ્રેષ કરે છે.

મૂર્તિમાન શરીરો અમૂર્ત આત્માનો અનુગ્રહ કે નિગ્રહ કરી શકતા નથી. તત્ત્વથી હું જે ચેતનસ્વરૂપ છું તેનાથી અચેતન બહુ છે, મારો દેહ પણ મને અનુગ્રહ કે નિગ્રહ કરવાને સમર્થ નથી તે શરીરનો હું નિગ્રહ કે અનુગ્રહ કરું છું એમ હું માનું છું તે મારી ગુદ્ધિ વૃથા છે અર્થાત્ મારી મહેનત નકામી છે. મોહાધીન જીવો જ આ મિથ્યા કદપનાઓ કરે છે.

નિશ્ચય દૃષ્ટિએ ઈંદ્રિયોના વિષયો જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રનો નાશ કરતા નથી તેમ નિરંતર સેવા કરાયેલ ગુરુ આદિ તે જ્ઞાનાદિ ગુણોને કરતા નથી, આપતા નથી. પરિણામી જીવને તે ગુણો પોતાની મેળે પર્યાયરૂપે ઉત્પન્ન થાય છે અને પર્યાયરૂપે વિનાશ પામે છે. પોતે પણ તે ગુણો ઉત્પન્ન કરી શકતો નથી તેમ જીજ્ઞે પણ કોઈ વખત તેનો નાશ કરી શકતો નથી.

ઈંદ્રિયોના વિષયોથી જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રનો નાશ થાય છે અને સુર્વાદિની સેવા કરવાથી જ્ઞાનાદિની પ્રાપ્તિ-ઉત્પત્તિ થાય છે. આ વાત વ્યવહાર દૃષ્ટિએ ગરાળર છે. તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ તપાસતાં માલૂમ પડે છે કે આત્મા જ્યાંસુધી પરિણામી હોય છે-શુભાશુભ ઉપયોગે પરિણમે છે ત્યાંસુધી મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનઃપર્યાયજ્ઞાનપણે પરિણામ પામ્યા કરે છે. આ પરિણામો પણ એક અપેક્ષાએ આત્માના છે. આત્માના નવીન ગુણો કયાંયથી આવતા નથી તેમ તેનો નાશ પણ થતો નથી. જે ગુણનો નાશ થાય તો આત્માનો પણ નાશ થાય, કેમ કે ગુણ અને ગુણીનો અસેદ સંબંધ છે. વિભાવિક ગુણ તો ફર થઈ શકે છે પણ સ્વાભાવિક ગુણોનો નાશ થતો નથી તેમ તેની ઉત્પત્તિ પણ થતી નથી. આત્માના પર્યાયોમાં ગૌણતા મુખ્યતા બને છે પણ સર્વથા ઉત્પત્તિ કે સર્વથા નાશ બનતો નથી, શરીરાદિ પણ આત્માના નથી એ તાત્ત્વિક દૃષ્ટિ છે.

આ પ્રમાણે જેઓ સ્વપર દ્રવ્યને જાણીને સ્વદ્રવ્યને સ્વપણે અને પર-દ્રવ્યને પરપણે સદા માને છે તે આત્મતત્ત્વમાં રક્ત થયેલો યોગી સંવર કરે છે.

(ચાલુ)

સુસુસુ સુનિ

વ્યવહાર-કૌશલ્ય

લેખક-મૌકિતક

(૬૬)

જિંદગી ટૂંકી છે અને તે વખતની ખરબાદીથી વધારે ટૂંકી થાય છે

જીવી જીવીને માણસ જીવે તો એ કેટલું જીવે? ખૂબ ધડકો મારી બોલી દષ્ટએ તો આ વર્ષ ! અત્યારે તો ખીસ્તાળીશથી આગળ વધે એટલે 'ધરડા' કહેવાય છે અને વન વંચ્યા તો જાણે ભાગ્યશાળી ગણાય છે. આધિ, આધિ, ઉપાધિ આદિ અનેક શત્રુઓ જીવનને ટૂંકું બનાવી દે છે અને જતાં કદાચ પૂરાં સો વર્ષે જીવાય તો એ ઘણાં કામ અધૂરાં રહી જાય છે. પોતાનાં સર્વ કાર્ય પૂરાં કરી, ખમતખામણાં કરી, વાતપ્રસ્થ થઈ, મરણની રાહ જોતા એસે એવા ધીરલા તો જવલે જ મળશે. કદી સાધારણ રીતે પચાસ સાઠ વર્ષ જીવ્યાં તો તેમાં પણ શું ? પચીસેક વર્ષ તો તૈયારીમાં જાય અને આજીનાં શોક, સંતાપ જીવનકલહ અને ચિંતામાંથી મુક્ત વર્ષો ગણીએ તો વાતમાં કાંઈ માત્ર નથી-એવું આધિ વય સુધી પહોંચનારને જરૂર લાગે તેમ છે. ગમે તે દષ્ટિબિન્દુથી જોઈએ તો જિંદગી ઘણું ટૂંકી છે એમ લાગ્યા વગર રહે તેમ નથી. આ કારણે મરવાની વાત ઘણાખરાને ગમતી પણ નથી અને વ્યવહારરસીઆને તો એ શબ્દનું ઉચ્ચારણ પણ અપશુકનથી ભરેલું લાગે છે.

આવા ટૂંકા જીવનની જે થોડી પળો મળે તેને યોગ્ય રીતે કરકસરથી ખરચવી જોઈએ. એને તો મુસીબતે સાંપડેલ ધનની પેડે વાપરવી જોઈએ. એની સાથે નકામાં ચેડાં ન કઢાય. યાદ રાખવું ઘટે કે આવો અવસર ફરી ફરીને મળવાતો નથી. તેમ જાણ્યા છતાં નકામી કુશળી કરવામાં, ગંધાં મારવામાં, પારકી નિંદા કરવામાં, ખાવાપીવાની ખટપટ કરવામાં, લોકોને લડાવી મારવામાં કે આગસમાં પજા રહેવામાં એક ક્ષણ પણ કેમ જવા દેવાય ? માણસને એકે એક દીકરો ઘડપણમાં સાંપડ્યો હોય તેના જેટલું એવું (સમયનું) જતન કરવું જોઈએ 'ખીણુ લાખીણુ જાય', અને 'એક સમય પણ પ્રમાદ ન કર'—આ સૂત્રોને હૃદય પર ચીતરી રાખવા ઘટે. અનેક વાર તકો મળી તે ગુમાવી છે, પણ આ વખત તો મજેલ તકને લાભ લેવા છે એવો નિશ્ચય કરી એક ક્ષણ પણ નકામી ન જવા દેવી ઘટે. 'વખત એવું ધન છે.' એના સંજોગમાં જે ગાફેલ રહે તે મોડો મોડો પરતાય. ઘડીની રેતીના પ્રત્યેક કણનાં મૂલ્ય છે અને એને મૂલવનાર જીવન જીવી જાણે છે. અતિ ટૂંકી જિંદગીને વખતની ખરબાદી કરી સમજી માણસ વધારે ટૂંકી ન જ કરે. વખતસર કામ કરનાર, નકામી આપતને માથાં ન મારનાર, સાધ્યને દષ્ટિ સન્મુખ રાખનાર, વ્યવહારમાં વધારા પડતો નકામો સે ન લેનાર આનંદથી જીવે છે, ટૂંકું પણ મુદ્દામ જીવન જીવે છે અને અવસર આવે ત્યારે આનંદગાન કરતો પથે પડી જાય છે. કુશળ માણસ વખતની સાચી કિંમત કરે છે.

"Life however short, is made still shorter by waste of time"

JOHNSON. (3-8-38)

(૬૭)

“આપણી ઇચ્છામાં આવે તે કરવાને આપણે આ દુનિયામાં આવ્યા નથી, પણ જે કરવાની આપણી ફરજ હોય તે કરવા માટે આવ્યા છીએ.”

અંકુશ ન હોય તો ખાવામાં, પીવામાં, ઈંદ્રિયોના વિપયોના ઉપભોગમાં અને શક્તિ વેદી નાખવાનાં કામોમાં આ પ્રાણી ઓછો ન ઉતરે. મુખ્યતાએ અંકુશ એ પ્રધરના હોય છે: એક પોતે જે વર્તુળમાં ફરેતો હોય છે તેમાં પોતે માનભંગ થઈ જાય તેની આકાંક્ષાજન્ય અને ખીલું વિચારશીલ વિવેકી હોય તો પ્રત્યેક કર્મનું ફળ ભોગવવું પડે છે મહેલું’ યા મોડું—એ ન્યાયની માનસિક ખાતરીજન્ય. આવા બદારના અને અંતરના અંકુશ વગરનો જે આદમી હોય છે તેને તો ‘જેણે મૂકી કાઢી, તેને નાનું સરખું રાજ’ વાળી વાત થાય છે. એને કોઈ વાતની મર્યાદા રહેતી નથી, કોઈ વિષય એને અગમ્ય નથી, કોઈ કાલક્રમ પર અંકુશ મુકવાની એનામાં તાકાત હોતી નથી કે એને તેની જરૂરીઆત લાગતી નથી. આવા સ્વામાનુભૂલેલાં, તાત્કાલિક ઇચ્છાને તૃપ્ત કરવામાં આનંદ માનનારા, ખાધું—પીધું’ કે ભોગવ્યું એ જ પોતાનું છે એવા જીવનવ્યવહારવાળા ક્ષણિક મોહમાં જીવન પૂરું કરી નાખી આખરે કાલે જીવારની જેમ રહતી આંખે ચાલ્યા જાય છે અને તેમના જીવનપટ પર પડેલો પડી જાય છે.

જાહેર જીવન લક્ષ્યે કે ખાનગી વ્યવહાર લક્ષ્યે, આપણા પ્રત્યેક જીવનપ્રસંગની તજવાડે કાંઈ પણ ઉદ્દેશ હોવો જોઈએ, કોઈ વિશિષ્ટ આદર્શ હોવો જોઈએ, કોઈ અપૂર્વ માવનાતી સિદ્ધિ હોવી જોઈએ. એવા પ્રધરનું જીવન એ ખરું જીવન છે; બાકી તો નકામો ફેર છે, અર્થવગરનો આટો છે અથવા ધાણીના જળદ જેવો અપ્રગતિદર્શક ગોળ ચક્ર-રોચો છે. આપણા મનમાં આવે તે કરવાનો આ જીવનનો ઉદ્દેશ નથી, પણ આપણે જે કર્તવ્યભૂમિમાં મુકાયા હોઈએ, તેને અંગે આપણને જે કર્તવ્ય પ્રાપ્ત થતું હોય તે ખૂબ આનંદથી કરવા આપણે આવ્યા છીએ. આપણા માયાપ તરફ, આશ્રિતો તરફ, શિક્ષાગુરુ તરફ, સંતતિ તરફ આપણી ફરજ છે, આપણો સમાજ આપણી આવડત જોઈ આપણી તરફથી અમુક કાર્યની આશા રાખે છે, આપણો રાષ્ટ્ર આપણી નાની મોટી સેવા માગે છે. આવી અનેક કર્તવ્યની વેદી ઉપર આપણે યથાશક્તિ સંયોગાનુસાર આપણો ફાળો આપવો ઘટે. અંચાનું હોય તે ખૂબ હોંશથી કરવું, આનંદથી કરવું, પ્રેમથી કરવું અને કર્તવ્ય સમજીને કરવું. રીતે કે વગરકર્યે’ અંતે જવાનું તો છે જ, તો પછી આપણે સમજી હોઈએ કે વ્યવહારકુશળ થઈએ તો સાધ્ય સન્મુખ રાખી, કર્તવ્યની નજરે ધપાવીએ તેમાંજ આપણને આનંદ હોઈ શકે. જનજીભાષને રાજ રાખવા જઈએ, તો મનોરથ લટકે તો ખાડો તો કદી પૂરાણો નથી અને કોઈએ પૂર્યો નથી. આપણું કર્તવ્ય તો આપણી ફરજની બજાવણી છે. એ એક જ લક્ષ્ય હોય અને ગમે તેટલા ભોગે તેની પાલના થાય એટલે આપણે સાં તો પુત્રજન્મ જેટલો આનંદ લેવો. ઇચ્છાના દાસ થઈએ તો આપણું વહાણ ગમે તે ખરાખે અથડાઈ ભાંગીને ભૂકો થઈ જાય અને કર્તવ્યની વેદી પર મરી જઈએ તો પણ ‘જય જય તંદા, જય જય ભદ્રા’ થાય. કર્તવ્યપાલન એ વિશુદ્ધ જીવનની સાચી કસોટી છે અને કુશળ જીવનનું સ્પષ્ટ પ્રદર્શન છે.

“We are not in this world to do what we wish, but to be willing to do that which is our duty to do.”

GOUNOD. (1-8-36.)

(૬૮)

“નીનિની નજરે સરસમાં સરસ ચીજ તો લાલચની નજીક રહેવું, અને જે લાલચથી થાય તે કરી લે એમ કરવા દેવું એ જ છે; પણ તેનાથી ઉતરતા દરજ્જાની અને સર્વથી સલામત અને એકદરે સર્વથી સારી ચીજ લાલચથી અને તેટલા દૂર રહીને તેને આધીન થવાની શક્યતા ઓછી કરવી તે છે”.

દુનિયા પર વિજય મેળવનાર અને ખરેખર આત્મહિત સાધનાર મહાન વિભૂતિએત એ વિભાગ પડે છે: એક લાલચોની વચ્ચે રહી તેની સામે મોરચા માંડે અને તેના પર વિજય મેળવે. ગમે તેવા સ્વરૂપવાળી લાવણ્યવાળી સ્ત્રી હોય તે એને લલચાવી શકે નહિ. વિદ્યુત આક્રમણના પ્રસંગે એના મનની શાંતિ ભાંગે નહિ, લાખો રૂપિયાની લાંચ આપવા શ્રેષ્ઠ આવે તેની સામું પણ એ લુપ્ત નહિ, પણ કોણે એ માણસને કહે કે ‘તારા જેવા આપનાર અનેક આવશે પણ મારા જેવા ના પાડનાર નહિ મળે.’ એને દંભ ન હોય, અભિમાન ન હોય. લોક ન હોય. ગમે તેવા પ્રસંગે આવે પણ એ ત્રણ કાળમાં મન-વચન-કાયાને એકસરખી રીતે પ્રવર્તવે અને ત્રણેની એકવાક્યતા રાખે, એ સંસારમાં રહી પ્રત્યેક મનોવિકાર સામે અને આકરા આકર્ષક કડવા-મીઠા પ્રસંગમાં પોતાનું વ્યક્તિત્વ નૈસર્ગિક રીતે જ જળવી શકે.

ગ્રીક્ષ પ્રકારના મહાનુભાવો વિકારથી દૂરી જંગલમાં વાઘ્યા જાય છે. એ ધન સ્ત્રીના કે પરિગ્રહના પ્રસંગમાં આવવા જ ઇચ્છતા નથી. પગને કાઢવામાં ખરડી સા કરવાને બદલે એ પગ ખગડવાના પ્રસંગમાં જ આવતા નથી.

મેકન એક પ્રસંગે કહે છે કે કાયા હીરામાં એળ હોય તેને ધસતાં આવડે તો જ અને એનું મૂલ્ય વધારે; પણ એને ધસતાં ન આવડે-ધસતાં આખો હીરા જ ધસાઈ જ તેમ હોય તો એને ધસવો જ નહિ એ જ સારું છે.

એ પ્રમાણે દુનિયાની લાલચમાં પડતાં આપણે જ આખા તણાઈ જઈએ તેમ છે. આપણું મનોરાજ્ય તેને તોડવા જેટલું ખગવાન ન હોય તો તેના પ્રસંગમાં જ પડવા જે નથી. લાલચમાંથી આખાદ પાર ઉતરવાની અને તે પણ તદ્દન અલિપ્ત રહેવાની અસાધ્યતા ટાકાત હોય તો જ એમાં પડવા જેવું છે. કામદેવના ઘરમાં જઈ કામદેવને છતી આપ શકડાલ પુત્ર સ્થૂલભદ્ર જેવા તો કોઈ વીરજ્ઞ નીકળે, આકીનાને માટે તો એનાથી ભાગવામાં જ મજા છે, નહિ તો દુકરકાર સિંહચુકાવાસી મુનિ જેવી દશા જરૂર થાય.

આ અન્ને વર્ગના પ્રાણીઓ વંદનીય જ છે. તારું આત્મસર્વિય કેવા પ્રકારનું છે તેને તપાસ કર અને તારું સ્થાન શોધી લે. કાલચો ઉપર વિજય તો મેળવવો જ જોઈએ. રીતે ? તે માટે પોતાના વ્યક્તિત્વ પર આધાર રાખે છે. કુશળ માણસો પોતાની ઈત માપક વંત્ર મૂકી પોતાને યોગ્ય રીતે કામ સાધી લે.

“The finest thing one can do, morally, is to live within arm's length of temptation, and let it alone. But the next finest thing, and the least thing, and the least thing on the whole, is to decrease one's liability to temptation by increasing one's distance from it” (19-8-36)

રેશમનું કારખાનું

શ્રીનગર (કાશ્મીર)માં, રેશમનું એક મોટું કારખાનું ચાલે છે. એમ કહેવાય છે કે હિંદુસ્તાનમાં એના જેવું મોટું બીજું કારખાનું નથી. શ્રીનગરમાં પહેર-સાળ દિવસ રહેવા છતાં જો આ કારખાનું ન જોઈએ તો આપણે એક જોવા જેવી વસ્તુ ન જોઈ શક્યા એમ કહેવાય. અમારા ઓરગેનાઈઝરે એટલા માટે આજે એ કારખાનું જોવા જવાનો કાર્યક્રમ ગોઠવ્યો હતો.

કારખાનું જોવા માટે આગળથી પરવાનગી મેળવવી પડે છે. ઘણા પ્રેક્ષકો આવતા હોવાથી પરવાનગી લેવાની સખત વિધિમાંથી પસાર થાય તે જ આ કારખાનું જોઈ શકે.

કારખાનામાં અમે શું જોયું ? ઓછામાં ઓછા પાંચ સો માણસો, ન્હાની ન્હાની સુંડલીઓ ભરીને, રેશમના કીડાઓને ઉંડા-ખદખદતા પાણીમાં ઝબોળતા હતા. સુંડલીઓ ઠલવાતી હતી અને કીડાઓના કેશોટામાંથી કરોળીયાની બાળ જેવું રેશમ છૂટું પડતું હતું.

આપણે જે રેશમનો તાંતણો જોઈએ તે ઓછામાં ઓછા છ-સાત મૂળ તાંતણોનો બનેલો હોય છે. રોજ હબરો કે લાખોના હિસાબે નહીં, ટનના હિસાબે કીડાઓની કતલ થતી હશે. આ સંહાર જોઈને એક ભાઈ બોલી ઉઠેલા:

“ આ તો આપણું-હિંદુઓનું કસાઈખાનું છે. ”

એ પછી અમે જ્યાં આગળ કીડાઓ ઉછેરવામાં આવે છે તે સ્થાને ગયા. મોટી ધયળ જેવા કીડાઓને, સેતુરના પાંદડાની પથારીમાં ખૂબ માવજતપૂર્વક રાખવામાં આવતા હોય એમ ત્યાં અમે જોયું. આ ધંધળોની સંભાળ લેનારા માણસો, કેટલી મૃદુતાથી-ચીવટથી એમને ફેરવે છે? આઠ-દશ દિવસ પછી એ જ કીડાઓને ગરમ-ખદખદતા પાણીમાં ઝબોળી એ લોકો સંસારના શોખીનો માટે રેશમી-ચમકદાર વસ્ત્રો પૂરાં પાડે છે.

મને થયું કે જો આ કીડાઓને ઊનો નિઃશ્વાસ નાખવાની-દુઃખની ન્હાની સરખી ચીસ પાડવાની તાકાત હોત તો લાખો પ્રાણીઓની છેલ્લી-મરણ વખતની એક સામટી ચીસ કસાઈના કાળજીને પણ આર્દ્ર બનાવી દેત !

શ્રી-પ્રેક્ષકો ઉપર આ હિંસાની ભારે અસર થતી દેખાઈ ! પણ એ અસર રેશમી કાપડનો દુકાનના ઓટલા ઉપર ચડતાં જ ભૂંસાઈ જવાની ! આજનો વૈરાગ્ય બે દિવસ પછી સ્મશાન-વૈરાગ્ય બની જવાનો !

ત્યાં કીડાઓના સંહારકો, કપાળમાં કેસરના ચાંદ્યા કરી, રેશમની વિવિધ પ્રકિયાઓ અમને સમજાવતા હતા ! એમના કેશરના ચાંદ્યા જોઈ, જાણે કે હું કોઈ અંધશ્રદ્ધાળુ જૈનસમાજમાં આવ્યો હોઉં એમ ભાસતું ! કપાળમાં કેસર અને કમ તો કસાઈનું !

એ જૈન નહીં હોય. અહીં કેસર ગહુ તીપજે છે તેથી હિંદુ તરિકે એમણે કેસરના ચાંદ્યાથી કપાળ દીપાવ્યું હશે !

અજ્ઞાનનું પ્રાબલ્ય

(તેની ધર્મકરણી પર અસર)

શ્રી સુરતથી ગયેલી શિખરજી તરફની એક સ્પેશીયલ ટ્રેનમાં ગયેલા એ યાત્રાળુએ સ્પેશીયલના સંગ્રહમાં કેટલુંક વિરુદ્ધતાવાળું છપાવેલું તે ધર્મ્યાળુનો કડા નજરનું પરિણામ છે એમ ખતાવીને પછી સાથેના ૪૦૦-૫૦૦ યાત્રાળુઓની ધર્મવેદના માટે લખ્યું છે કે-“ અમારી સ્પેશીયલમાં વૃદ્ધ સ્ત્રી પુરુષો સા લગભગ હતા જ્યાં ટ્રેનમાંથી ઉતરી દશ પાંચ માઈલ જવાનું હોય ત્યાં યુવાન સ્ત્રી પુરુષો વૃદ્ધો ધક્કા મારી, મોટર વિગેરે વાહનમાં ચડી બેસતા. જ્યાં દર્શન-પૂજા કરવાનું હો ત્યાં પણ ધક્કાધક્કી કરી વૃદ્ધોને દર્શન-પૂજાનો લાભ લેવા નહોતા દેતા. એટલું નહીં પણ પાંચ છ વૃદ્ધોના માર્ગમાં મરણ થયા તેનો અગ્નિસંસ્કાર કરવા માટે કો પણ યાત્રાળુ પોતાને પૂજામાં અંતરાય પડવાનું કહીને આવતા નહોતા. એ સંગ્રહ ગમે તેટલું કહીએ પણ તેની અસર થતી નહોતી.

સ્વામીવચ્છલ તરિકેના જમણમાં પણ દોડાદોડી કરી પહેલા બેસી જાણુ હોય તે કરતાં વધારે ભાણમાં લઈ એડું મૂકતા, બગાડ કરતા, એકવાર પ્રમાણુ રાખતા નહોતા અને વૃદ્ધોને બેસવાની જગ્યા પણ આપતા નહોતા. ”

આ બધું અજ્ઞાનતાનું પરિણામ હતું, યાત્રાનું કે ધર્મનું ખરું સ્વરૂપ સમજાવિના ધર્મી કહેવરાવનું છે અને જ્યાં ત્યાં દોડાદોડ કરી આગળ પડવું છે. ચૈત્ય વંદનાદિક કરતી વખત પણ તેની અજ્ઞાનતા બહાર આવે છે. પોતાનો કંઠ સાંત ન હોય, શુદ્ધ બોલતાં આવડતું ન હોય છતાં બીજા મનોહર શબ્દથી સ્તવના બોલતા હોય તેને ડોળી તાપે છે. શ્રી શત્રુજ્યાદિ તીર્થે ગમે તેટલો બંદોબસ્ત રાખ છતાં અને કુમ બાંધી આખ્યા છતાં મૂળનાયકની પૂજા કરવામાં વિવેક રાખ નથી. પ્રભુની ભક્તિને બદલે આશાતના કરે છે. સહજ વાતમાં કપાય કરીને વેતેમ બોલે છે. સભ્યતા ને વિનય તો ભૂલી જ જાય છે. આવી અનેક બાબતો અજ્ઞાનને પરિણામે દૃષ્ટિગોચર થાય છે, પરંતુ તે સંગ્રહમાં ગમે તેટલું કહેતાં સમજાવતાં તેની અસર થતી નથી. આ બાબત તો ખાસ ગુરુમહારાજ ધ્યાન આશ્રવકશ્રાવિકા તરિકેની દ્રશ્ય સમજાવે અને તેનો અમલ કેવો થાય છે તેની ચર્ચા ધરાવે તો કાંઈક વિવેક આવવાની આશા રહે છે. તે સિવાય તો વર્ષો સુધી એવી એવી અજ્ઞાનભરેલી કરણી કર્યા કરવાના છે અને પોતાને ધર્મી કહેવરાવવાને આગળ પડવાના છે.

સં. કુવરજી

રેશમી વસ્ત્રનો મોહ જેમનાથી મૂકી શકાતા ન હોય તેમણે આખું પણ એકાદ કારખાનું જોઈ લેવું ! કારખાનું જોયા પછી રેશમ પ્રત્યે અજ્ઞાન ન આવી જાય એટલા માટે પ્રેક્ષકોને મહાસુશીળતે પરવાનગી મળે એવી કામ રીઝે વ્યવસ્થા કરી હશે ? કોણ જાણે ? (‘જૈન’ પત્ર) મુક

પ્રશ્નોત્તર

(પ્રસંગ—સુનિ પ્રેમવિભાગ-સાહચર્ય)

પ્રશ્ન ૧—રાત્રિ પૌષ્પ કરનાર સ્ત્રી-પુરુષો કાનમાં કુંડળ (રત્નું પુંનકું) રાખે ?

ઉત્તર—રાખે છે ને રાખવું જોઈએ.

પ્રશ્ન ૨—આંગિલમાં મમરા વાપરી શકાય ?

ઉત્તર—વાપરી ન શકાય. વાપરવાની પ્રવૃત્તિ પણ નથી. તે બનાવવામાં પલાળી રાખવા પડે છે વિગેરે ક્રિયાના કારણથી ન વાપરવા ડીક જણાય છે.

પ્રશ્ન ૩—કોઈ દ્રવ્યવાન મનુષ્ય ધર્માદા દ્રવ્ય કહ્યા સિવાય નુત્તુ પામે, તેની પાછળ તેના પુત્રાદિક તેના શ્રેય નિમિત્તે ધર્માદાખાતામાં દ્રવ્ય વાપરે તે તેનું પુન્ય મરી જનારને મળે ?

ઉત્તર—ન મળે, હયાતિમાં કહી ગયેલ હોય અને અનુમોદના કરી હોય તો મળે, તે વિના તો દ્રવ્ય વાપરનારને ફળ મળે.

પ્રશ્ન ૪—કોઈ સ્ત્રી પતિની આજ્ઞા હીધા સિવાય અમુક મુદત માટે ચતુર્થ વ્રત ઉચ્ચરે, ત્યારપછી મુદત પૂરી થયા અગાઉ તેનો પતિ તેનું વ્રતસંગ કરે તો સ્ત્રીને તેનો દોષ લાગે ?

ઉત્તર—જરૂર લાગે. સ્ત્રીએ ચતુર્થ વ્રત પતિની હયાતિમાં પતિની આજ્ઞા મેળવીને જ લેવું જોઈએ. એમાં સ્વતંત્રતા ન ચાલે, પરંતુ જે અણમાનીતી કરીને તથા હીધી હોય ને ગીછ સ્ત્રી પરણેલ હોય તો તેવી સ્ત્રીને પ્રતિજ્ઞાની જરૂર જણાતી નથી.

પ્રશ્ન ૫—સ્ત્રીઓ નમોડહત્ અને નમોડસ્તુ વર્ધમાનાય તેમ જ વિશાલ-લોચન પ્રતિકમણમાં બોલતી નથી તેનું શું કારણ ?

ઉત્તર—એ વ્રણે વસ્તુ પૂર્વમાંથી ઉદ્ભવેલી છે. પૂર્વ જણવાની સ્ત્રી જાતિને આજ્ઞા નથી તેથી આ વસ્તુ શીખવાની ને બોલવાની પણ આજ્ઞા નથી એમ સમજવું.

પ્રશ્ન ૬—નમોડસ્તુ વર્ધમાનાય ને વિશાલલોચનને ગદ્ગદ સંતારજાવાની ગુનિ વ્રણ જ બોલે છે તેનું શું કારણ ?

ઉત્તર—નમોડસ્તુ વર્ધમાનાય ને વિશાલલોચનની વ્રણ વ્રણ પ્રાચી કાવાઓ

૧૩૨

શ્રી જ્ઞેન પર્વ પ્રકાશ.

[અશ્વાઃ

સંસારઢાવાની પણ વાણુ જ ગાયા યોગે એ નિયમ ગાંધેલ છે. યોધી સ્તુતિ શાસનના દેવ-દેવી સંગંધી છે, તે યોગવાની અહીં જરૂર નથી.

પ્રશ્ન ૭—કેટલાક કહે છે કે આજુ પર્વતમાં એવી ઔષધિ થાય છે કે જે ખાવાથી આઠ દિવસ સુધી ભૂખ ન લાગે તો તેવી ઔષધિ ખાઈને અકાઈ કરે તેને આઠ દિવસના ઉપવાસનું ફળ મળે ?

ઉત્તર—ફળ જરૂર મળે, પણ એમાં વિચાર એ કરવાનો છે કે તપ કરવાનો હેતુ શું છે ? તેનો હેતુ ઈચ્છાનો રોધ કરવાનો છે. આમાં ઈચ્છારોધ કરવો પડતો નથી. ફળ મળવાનું કારણ આગલા દિવસ સાથે સંગંધ ધરાવતું નથી. વળી ઉપવાસ સાથે બીજી પણ ધર્મકર્મણી જિનપૂજા, વ્યાખ્યાનશ્રવણ, ગુરુવંદન, એ ટંક પ્રતિકભણ, સજ્જાય બ્યાન વિગેરે થતાં હોય તે કરતાં તે દિવસોમાં જરૂર વધારે થાય છે તેથી તેવી અકાઈને ફળવાળી કહેવામાં વિરોધ નથી.

પ્રશ્ન ૮—કોઈ શ્રાવક કે સાધુ એકસાથે વધારે ઉપવાસોનું પચ્ચખ્યાણ લેય અને પછી શરીર અશક્ત થતાં શક્તિ આપનાર દવાનું ઈજકશન લેવાની કોઈ સલાહ આપે તો લઈ શકે ખરા ? ઈજકશન લેવાથી તેના ઉપવાસનો ભંગ થાય ?

ઉત્તર—ગહિર્દષ્ટિએ ઉપવાસનો ભંગ ન જણાય, કારણ કે તેમાં કવળાહાર થતો નથી, પરંતુ ઈજકશનમાં અપાતી દવા પ્રાચે વચ્ચે હોવાથી કોઈપણ રીતે તે પ્રવૃત્તિ સ્વીકાર કરવા યોગ્ય જણાતી નથી.

પ્રશ્ન ૯—એકાસણું કે આયંગિલ વિગેરે કરનાર એકાસણું વિગેરે કરતાં કેટલા વખત સુધી બેસી શકે ?

ઉત્તર—એને માટે ચોક્કસ ટાઈમ લખેલ નથી પરંતુ અવહારદષ્ટિએ વિચારતા એ ઘડીથી વધારે બેસવું યોગ્ય લાગતું નથી.

પ્રશ્ન ૧૦—તેલ વિગયના ત્યાગવાળો એરડીયું અથવા બીજું વરીયાળું વિગેરેનું તેલ વાપરી શકે ?

ઉત્તર—તેલ વિગયમાં પચ્ચખ્યાણ ભાખ્યમાં બતાવેલા ચાર પ્રકારના તેલ સિવાય બીજા તેલ તેલ વિગયમાં ગણાય નહીં, તેથી તેલ વિગયના ત્યાગવાળો એરડીયું વિગેરે વાપરવામાં ગાધ જણાતો નથી.

પ્રશ્ન ૧૧—પાંચ મહાવ્રતધારીને કોઈ એવી ગાળત પૂછે કે જેનો ઉત્તર આપવાથી તેની માનહાનિ થાય તેમ હોય તેથી તે જવાબ ન આપતાં સૌંધારણ કરે તો તેથી તેને માયામૃધાવાદનો દોષ લાગે ?

અંક ૪ થો.]

પ્રશ્નોત્તર.

૧૩૩

ઉત્તર—માયામૃપાવાદનો દોષ જોડે તો જ લાગે. મૌનપણથી ન લાગે. એ જોડો બચાવ કરતા નથી એટલું જ બસ છે. તેમાં માયાનો સદ્ભાવ જણાય છે.

પ્રશ્ન ૧૨—કરોળીયાની જાળમાં બીજા અનેક જીવો ફસાઈને મરણ પામે છે તેને બચાવવા માટે કોઈ તેની જાળ કાઢી નાખે તો તેને મર્ફટસંતાન (કરોળીયાની જાળ)ના આક્રમણનો દોષ લાગે કે નહીં ?

ઉત્તર—તોડનારનો હેતુ શ્રેષ્ઠ હોવાથી અને કરોળીયાને એમાં બહુ હાનિ કે તેની પ્રાણહાનિ ન હોવાથી દોષનો સંભવ જણાતો નથી. બાકી ખરી રીતે તો એવી જાળ ન બંધાય તેને માટે જ ઉપયોગ રાખવો જોઈએ. શ્રાવકનો ધર્મ ઉપયોગ રાખવાથી જ પાળી શકાય છે.

પ્રશ્ન ૧૩—કોઈ સુવાવડી સ્ત્રીની સારવાર યોગ્ય રીતે ન થવાથી તેની સ્થિતિ ભયવાળી થઈ પડે તેવે વખતે કોઈ સ્ત્રી તેને વટિત સહાય કરે—યોગ્ય સારવાર કરે તો તેને કોઈ દોષ લાગે કે પુન્ય થાય ?

ઉત્તર—કોઈ પણ મનુષ્યને એવે વખતે સહાય કરવી કે સારવાર કરવી તેમાં કયા સમાયેલી હોવાથી પુન્યબંધનો જ સંભવ છે. સુવાવડ કરનારને આદોયણ આપવાની પ્રવૃત્તિને લઈને સેવાધર્મનો નાશ થવા લાગ્યો છે તે વાત વિચારવા યોગ્ય છે.

પ્રશ્ન ૧૪—શ્રુતજ્ઞાન સંપૂર્ણ ન હોય તેને અવધિજ્ઞાન થઈ શકે ? અને થાય તો તે થયા પછી શ્રુતજ્ઞાન પૂર્ણ થઈ જાય ?

ઉત્તર—એ બે જ્ઞાનને એવો સંબંધ જ નથી. વળી અવધિજ્ઞાનના તો નરતમ યોગે અસંખ્ય ભેદ છે. સમક્રિતદષ્ટિ ચારે ગતિના જીવોને અવધિજ્ઞાન થાય છે અને સંપૂર્ણ શ્રુતજ્ઞાન દ્વાદશાંગીરૂપ તો મનુષ્ય ગતિમાં મુનિરાજને જ થાય છે. અવધિજ્ઞાનીને શ્રુતજ્ઞાન કેટલું હોય તેનો નિયમ છે જ નહીં.

પ્રશ્ન ૧૫—પરમાવધિવાળાને મનઃપર્યવજ્ઞાન હોય કે નહીં ?

ઉત્તર—એ બે જ્ઞાનને પણ સંબંધ નથી. અવધિજ્ઞાન વિના પણ મનઃપર્યવજ્ઞાન થઈ શકે છે. પરમાવધિ જ્ઞાનવાળાને મનઃપર્યવજ્ઞાન હોય અથવા ન હોય. એનો નિર્ધાર સમજવો નહીં; કેમકે મનઃપર્યવ કે અવધિજ્ઞાન વિના પણ કેવળજ્ઞાન થઈ શકે છે.

પ્રશ્ન ૧૬—ઔદપૂર્વી કયા ગુણકાણે વર્તતા હોય ?

ઉત્તર—ઔદપૂર્વી શ્રેણી ન માંડે ત્યાંમુધી જુદે સાતમે ગુણકાણે જ વર્તતા

૧૩૪

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રશ્ન.

[અશાંક

નિયમ મારે ભાટે ત્યારે તેની ઉપરના સુલકાણા પ્રાપ્ત થઈ શકે. ચૌદપૂર્વીપાત્રું તેની છઠ્ઠા સાતમાથી નીચે ન જ જાય.

પ્રશ્ન ૧૭—તીર્થયાત્રાપ્રસંગે નીકળેલ કોઈ સાધર્મી મરણ પામે તો તેની દહનક્રિયામાં જવું ઘટિત છે કે સૂતક આવવાથી ધર્મીક્રિયા કરવામાં ગાધ આવશે એમ માનીને ન જવું એ ઘટિત છે ?

ઉત્તર—એમાં પ્રસંગ જોવો જોઈએ. પોતાના ગયા વિના દહનક્રિયાના કામમાં વાંધો આવે તેમ ન હોય તો ભલે ન જાય, પણ એવી સગવડ ન થતી હોય તો તેવે વખતે દહનક્રિયામાં ભાગ લેવો એ જ કર્તવ્ય છે.

પ્રશ્ન ૧૮—કોઈ પણ જથ્થામાંથી જે નિરંતર ઘટ્યા જ કરે તો લાંબે કાળે તે ઘટેજ અને છેવટે ખાલી પણ થાય, આવો વ્યવહારિક નિયમ છતાં નિગોદમાં જીવો ઘટતા જ નથી અને એનો સર્વથા વિનાશ—ખાલી થવાપણું તો અનંતકાળે પણ થવાનું નથી, એમ જૈન શાસ્ત્રકાર કહે છે તો તે હકીકત અન્ય દર્શનીને શી રીતે સમજાવી શકાય ?

ઉત્તર—આ પ્રશ્નમાં સામાન્ય જથ્થાની વાત છે તેને માટે વ્યવહારિક નિયમ લાગુ પડી શકે છે, પરંતુ નિગોદમાં રહેલા અનંતા જીવોનો જથ્થો એવો છે કે તેને એ નિયમ લાગુ પડી શકે તેમ નથી. જીવો ઘટતા નથી એમ નથી કહે છે, પરંતુ એક નિગોદમાં રહેલા અનંતા જીવોનો અનંતો ભાગજ ઘટેલો છે અને ઘટવાનો છે. આ હકીકત અતિશયજ્ઞાનીએ (સર્વજ્ઞ) કહેલી છે. એટલે એમાં છલસ્થની વિચારણા ચાલી શકે એમ નથી. વળી અનંતકાળે ખુટવાની વાત પણ ક્યારે હોય કે જે જીવ કરતાં કાળ વધારે હોય તો, પણ જ્યારે અતીત અનાગત કાળના સમયો કરતાં જીવો અનંતગુણ હોય તો તે શી રીતે સર્વથા ખુટી શકે? આ વાત અન્ય દર્શનીને સમજાવવી અને તેને ગળે ઉતારવી મુશ્કેલ છે. આ બાબતમાં સર્વજ્ઞના વચન પરની શ્રદ્ધા જ કામ કરે તેમ છે.

પ્રશ્ન ૧૯—શાસ્ત્રમાં મુનિને માટે એકલવિહારીપણાનો નિષેધ કરેલો છે, પરંતુ એકલવિહારી કેટલાક મુનિઓ જ્ઞાનધ્યાનમાં તેમજ આરિત્રમાં સારી પંક્તિમાં મૂકવા જેવા દેખાય તો તેને માટે આજ્ઞાનું વિરાધકપણું માનવું કે કેમ ?

ઉત્તર—ગમે તેવું શ્રેષ્ઠપણું દેખાતું હોય, પરંતુ શાસ્ત્રાજ્ઞાનું આરાધન કરવાના ક્ષેત્રે ગમે તેને પણ સાધે વાળીને વિચારવું તે જ યોગ્ય છે. એકલ વિચારવાથી અનેક પ્રકારના દોષો ઉદ્ભવવાનો સંભવ છે. વળી બીજા સામાન્ય મુનિઓ પણ તેવાનો દાખલો લઈને એકલવિહારી ગતતા જાય માટે ગમી તે વિચારના એકલવિહારી ન રહેવું તે જ કંઈ જાણાય છે.

પ્રશ્ન ૨૦—આકાશમાં રહેલી સિદ્ધશિલા કોઈ પણ જાતના ટેકા સિવાય કેમ અધર રહી શકી હશે ?

ઉત્તર—પુદ્ગળો ગુરૂ (ભારે), લઘુ (હલકા) અને ગુરૂલઘુ (ભારે હલકાની સમાનતાવાળા) એમ ત્રણ પ્રકારના હોય છે. તેમાંના ગુરૂલઘુ પુદ્ગળો સિદ્ધશિલામાં હોવાથી તે અધર રહી શકેલ છે. આકાશમાં ખાલી તેમજ પાણીથી ભરેલાં વાદળાં એવા પુદ્ગળોવાળા હોવાથી જ અધર રહી શકે છે. આ સિવાય દેવલોકના વિમાનો, જ્યોતિષીના વિમાનો વિગેરે જે અધર રહેલ છે તેમાં તેવા પુદ્ગળોનો સંચય જ સમજવો.

પ્રશ્ન ૨૧—જે જીવો મોક્ષે ગયેલા છે તે ત્યાં અનંતકાળ પર્યંત સ્થિતિ કરવાના છે તો તેને તે બંધનકારક લાગતું નહીં હોય ?

ઉત્તર—જ્યાં પરસ્વાધીનપણું હોય ત્યાં જ બંધન ગણાય છે, પરંતુ જ્યાં સ્વેચ્છાએ રહેવાનું હોય ત્યાં બંધનરૂપ લાગતું નથી. વળી લાંબે કાળે પણ પુદ્ગલસંયોગમાં કંટાળો આવવા સંભવ છે. આત્મિક ભાવમાં—આત્મસ્વરૂપમાં જ રહેવું—રમણ કરવું હોય ત્યાં તો નિરંતર પરમાનંદમય સ્થિતિ જ હોય છે કે જેનો અંશ પણ સંસારમાં હોતો નથી.

પ્રશ્ન ૨૨—જે જીવો અનાદિ કાળથી મલિન સ્થિતિમાં છે તે શુદ્ધ કઈ રીતે થઈ શકે ?

ઉત્તર—દીર્ઘકાળની મલિન વસ્તુ પણ સંયોગ પામીને નિર્મળ થાય છે. જેમ ઘણા કાળે ખોદાયેલી ખાણમાંથી નીકળેલ સોનું માટી સાથે મળેલું હોય છે છતાં તે અગ્નિ વિગેરેના સંયોગથી માટીથી જુદું પડી શુદ્ધ સોનાપણે પ્રગટ થાય છે, તેમ જીવ પણ અનાદિ કાળથી કર્મસંયોગે મલિન હોવા છતાં યોગ કારણ મળવાથી, તથાવિધ દેવ ગુરુ ધર્મની જોગવાઈને પામીને કર્મ રહિત થઈ શકે છે. કારણ કે જ્ઞાનદર્શનાદિ ગુણ આત્મામાં રહેલા જ હોય છે, તેના મનુ આવરણ દૂર થવાથી તેનું મૂળ સ્વરૂપ પ્રગટ થાય છે, એમાં કિંચિત્ પણ અંધારો સ્થાન નથી.

કુંવરજી

ધન વિષે

જો તમે સંકેત રાખ્યું, તેમ નાખ્યું ન જાયે; પણ એક ધનથી તો, અન્ય સત્કાર્ય થાયે; જો તમે નિવૃત્ત થાયે. સ્વામીવાત્સલ્ય થાયે; દીન જન ઉદ્ધારાયે, દેશમાં કીર્તિ થાયે; જો તમે સ્વામી સુજ્ઞાની. દ્રવ્યને દ્રવ્ય જાણી; તજી મમત માની, વાપરે સઘ પ્રાણી. ૧

સુભાષિત રત્નમાલા

વિદેશેષુ ધનં વિદ્યા, વ્યસનેષુ ધનં મતિઃ ।

પરલોકે ધનં ધર્મઃ, શીલં સર્વત્ર વૈ ધનમ્ ॥ ૧ ॥

પરદેશમાં વિદ્યા એ ધન છે, દુઃખવેળાએ બુદ્ધિ એ ધન છે, પરલોકમાં ધર્મ ધન છે, સુંદર આચાર-સ્વભાવ એ સર્વત્ર ધન છે.”

×

×

×

ધન એ પ્રાયઃ સર્વ કષ્ટને કાપનાર અને સાંસારિક સર્વ કામનાઓને પૂર્ણ કરનાર તેથી અત્ર ચાર સ્થળે ચાર આખતોને ધનની ઉપમા આપી છે. તેને સહજ વિસ્તાર અવલોકીએ.

ન્યાં આપણો ભાવ પૂછનાર કોઈ ન હોય તેવા પરદેશમાં એકલવાયા મનુષ્યને આદ્ય ભૂત અને સર્વ અંપદાને પ્રાપ્ત કરાવનાર વિદ્યા જ મહાન ધન છે કે જેના પ્રતાપે વિદ્ય મનુષ્ય ક્યાંય પણ સીદાતો કે દુઃખી થતો નથી. તે માટે સુભાષિતકારેએ જણાવ્યું છે કે-

વિદ્યા રાજસુ પૂજ્યતે નહિ ધનં, વિદ્યાવિહીનઃ પશુઃ ।

અર્થાત્-વિદ્યા રાજથી પણ પૂજ્ય છે પણ એકલું ધન પૂજ્યું નથી, તેથી વિનિતો માણસ પશુ સમાન ગણાય છે.

એક કવિએ વક્ષમીને ઉદ્દેશીને ઉત્પ્રેક્ષા કરી છે કે—‘હે પદ્મે ! તું ચપળ છે મૂર્ખને ત્યાં વિશેષ કરીને જાય છે ને ટકે છે તો શું તને વિદ્યાનતી સાથે મત્સર (ધન) ભાવ છે ?’ ત્યારે પ્રત્યુત્તરમાં વક્ષમી કહે છે કે—‘હું વિદ્યાનતી સાથે મત્સરણી નથી, લોકો મને ચપળા કહે છે પણ હું ચપળ નથી, તેમજ મૂર્ખ ઉપર મને રતિ (પ્રેમ) નથી, તેમ છતાં હું મૂર્ખને ત્યાં વાસ કરું છું તેનું કારણ એ છે કે-વિદ્યા તો વિદ્ય ધનવાળો હોવાથી સર્વત્ર પૂજ્યપાત્ર અનશે, પરંતુ મૂર્ખની મારા વિના અન્ય ગતિ ન હોઈ કવિવર ! તેથી હું તેના સ્થાનમાં જઈ છું.’

આ હાસ્યજનક સંવાદમાંથી આપણે એટલું તારવી શક્યું કે વિદ્યારૂપ ધનવાળો સર્વત્ર આદર-સન્માન પામે છે, તેથી વિદેશમાં વિદ્યા જ એકમાત્ર ધનરૂપ છે.

×

×

×

દુઃખ આવી પડ્યું હોય ત્યારે તેને દૂર કરવા ધનરૂપ જો કોઈ હોય તો તે જ છે. અર્થાત્ બુદ્ધિથી માણસ ધાર્યું કરી શકે છે, તેથી જ આપણે દર નવા વરસના નવા ચોપડામાં અભયકુમારની બુદ્ધિની માંગણી કરીએ છીએ. એ શું સૂચવે છે કે ધનની આવશ્યકતા.

એણેક મહારાજ દુમારાવર્યામાં હતા ત્યારે તેમના પિતા પ્રસેનજિત પુત્રાની

અંક ૪ થો]

સુભાષિત રત્નમાળા.

૧૩૭

દુરવા સારુ કેટલાક સુસ્કલીજનક પ્રસંગો યોજતા હતા. તે વખતે અન્ય પુત્રો કિંદતેવ્ય-
ક્રૂદ અનતા પરંતુ શ્રેણિક સ્વશુદ્ધિના પ્રતાપે એવા પ્રસંગને તરી જતા અને દરેકને માર્ગ-
દૂયક અનતા હતા.

શુદ્ધિમત્તા ઉપર એક શ્લોક અને તેની જાણીતી કથા છે કે:—

વુદ્ધિર્યસ્ય વલં તસ્ય, નિર્વુદ્ધેસ્તુ કુતો વલમ્ ?

પદ્ય સિંહમદોન્મત્તઃ, શશકેન નિપાતિતઃ ॥ ૧ ॥

અર્થાત્ જ્યેને શુદ્ધિ છે તેને જ બલ છે. બુદ્ધિહીનને બલ ક્યાંથી હોય ? જુઓ !
એક શિયાળે શુદ્ધિપૂર્વકની યોજનાથી મદોન્મત્ત એવા સિંહને (કુવામાં) પાણી હતો.

એક વનમાં ઘણા પશુઓ રહેતા હતા. તે જ વનમાં એક સિંહ પણ રહેતો હતો. તે
આરે કુધાતુર થાય ત્યારે અનેક પશુઓનો ઘણુ વાળી નાખતો. આથી બધા મળીને તેની પાસે
ઉપદેશનરૂપે વિનવવા ગયા ને કહ્યું કે ‘જુઓ વનરાજ ! તમે અમારા રાજ કહેવાઓ અને આ
પ્રમાણે અમારો વિનાશ કરો તે કીક નહીં. વળી ભક્ષ માટે આપને જાતે નીકળવું પડે તે પણ
બુદ્ધ નથી, માટે અમે દરરોજ એક પશુનો વારો કાઢીએ, એટલે તે પ્રાણી જાતે જ તમારી
તહેનાતમાં હાજર થશે. આથી આપને તકલીફ નહીં પડે અને અમને સૌને શાંતિ થશે.’

આ દલીલ સિંહને ગમી જવાથી તેણે એ વિનંતિનો સ્વીકાર કર્યો. પછી તો નિયમિત એ
પ્રમાણે બનવા લાગ્યું. એક વખત એક શિયાળનો વારો આવ્યો. પશુઓમાં ધૂર્ત ગણાતું હોય
તો તે શિયાળ છે. તેથી તેણે વિચાર્યું કે કાઠ પણ રીતે પ્રાણ બચે તો કીક. આથી બુદ્ધિ દોડાવી
દરરોજના સમય કરતાં તે સિંહ પાસે સહેજ મોડું ગયું. આથી કોધાતુર બનેલા સિંહે તેને
મોડું આવવાનું કારણ પૂછતાં શિયાળે કહ્યું કે—‘મહેરબાન સાહેબ, એક મ્યાનમાં એ તરવારના
જેવી સ્થિતિ ઉત્પન્ન થઇ છે. આ વનમાં એક બીજને આપના જેવો જ સિંહ આવ્યો છે
અને તેણે જ મને અટકાવ્યો હતો; તેથી આવવામાં વિલંબ થયો છે. હવે આપ મને સુખેથી
જલ કરી તૃપ્ત થાઓ.’ તેના આ વચનથી ગુસ્સે થયેલા સિંહે કહ્યું કે—‘ચાલ, મને બતાવ કે
તે મારો દુશ્મન ક્યાં છે ? તેને વિદ્યાર્થી વિના મને ચેન પડવાનું નથી.’ શિયાળ તો મનમાં
મક્કાતું મક્કાતું આગળ ચાલવા લાગ્યું. તેમ કરતાં એક કુવા પાસે જઈ સિંહને કહ્યું
કે—‘આની અંદર આપનો દુશ્મન છુપાયેલો છે.’ સિંહે પાણીમાં દૃષ્ટિપાત કર્યો તો પોતાના
પ્રતિબિંબરૂપ પ્રતિસ્પર્ધી સિંહને જોઈ ઘાંત કચકચાવી ત્રાડ પાડી, એ ત્રાડનો પ્રતિધ્વનિ
કામાંથી પણ જેવો ને તેવો પાછો આવ્યો, આથી પોતાના સમોવડીયાની ચોક્કસ પ્રતીતિ
જાણી સિંહે તો કુવામાં તેની સાથે લડવા માટે ઝંપલાવ્યું. પરિણામે મરણને શરણ થયો.
સિંહના કાઠ તો હરખાતા હરખાતા સ્વગૃહે આવ્યા. તેને સાબુતાણું પાછું આવેલું જોઈ સૌ
સમય પામ્યા અને ઉપરાઉપર સૌ પ્રશ્નોની ઝડી વરસાવવા લાગ્યા. જવાબમાં શિયાળે બની

૧ શશકનો અર્થ સસતું થાય છે પણ આ કાર્ય શિયાળનું હોવાથી એ અર્થ
નહીં કીધો છે. તંત્રી

૧૩૮

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

[અર્થ

જ્યેષ્ઠ વ્યતિદર મુનુષ્યો એટલે શ્રી આત્મદર્માં આવી જઈ નિર્ગિત બન્યા અને વ્યતિ પશુસભા 'મરી' શિવાસતો આભાર માન્યો અને શાયાશી આપી. (માનવ કે ચંદ્ર કે વામાં આવેલ કે નહીં તે જાણવામાં આવેલ નથી.)

મતલબ કે-દુઃખ વખતે હુદ્ધિ એ ધનની ગરજ સારે છે એ આ કથાનો સારાંશ.

X

X

X

પરલોકમાં ગયા પછી આત્માને ધન સમાન જો કાંઈ હોય તો તે આ લોકમાં ઉપાર્જ કરેલો એકમાત્ર ધર્મ જ છે કે જે અનેક પ્રકારની સંપદાને આપનાર છે અને સર્વ દુઃખ દારિદ્ર્યને કાપનાર છે.

જેને પાળીપોષીને મોટા કર્યા હોય તે સંતાનો જેની સાથે અનેક પ્રકારના સાંસારી સુખ ભોગો ભોગવ્યા હોય તે સ્ત્રી, જેના ઉપર ખૂબ મમતા કરતા હોઈએ તે લક્ષ્મી, ગરબ સુગિત સુંદર મહાકવય, મનોહર ઉદ્યાન અને જે શરીરને દરરોજ ખૂબ નવરાવી ધોવડા સાફ, સુગંધી અને સુંદર રાખેલ હોય તે સુદ્ધાં સર્વ પરલોકમાં જતી વખતે અહીંજ છે; પરંતુ પડછાયાની માફક વફાદાર એવો એકમાત્ર ધર્મ જ પરલોકમાં સાથે આવે.

શીલ-સુંદર સ્વભાવ એ સર્વ ઠેકાણે ધનરૂપ છે. જેનો સ્વભાવ મળતાવડો નથી. વીડીયાખોર, કોંઢી, શોકાતુર, અણુમળતાવડો હોય તેને કાંઈપણ સ્થળે આદર નહીં તે તેને કાંઈ શાંતિ નહીં મળે. તે કયાંય દ્રવ્ય ઉપાર્જન કરવામાં સફળ નહીં અને, કારણ દુશ્વરિણી સ્ત્રીના જેવો ખરાબ સ્વભાવ તેનો સર્વત્ર પરાભવ કરાવનાર બનશે. ત્યારે તે પ્રતિપક્ષી સુંદર સ્વભાવ સર્વ ઠેકાણે આદર અપાવશે અને ધનની ગરજ સારશે. કે બીજા ગુણુ જેવા કરતાં પ્રથમ સ્વભાવને જ ધ્યાન છે. સારાંશ કે સુંદર સ્વભાવનો જીવન ડગલે ને પગલે જરૂર પડ્યા કરે છે.

આ પ્રમાણે આ ચારે વસ્તુ સાચા ધનરૂપ હોઈ સુસ્ત અને વિવેકી જનોએ તે સંગ્રહ કરવા પ્રયત્ન કરવો.

રાજપાળ મગનસાલ બહોરા

કેવળજ્ઞાનના પર્યાયી નામો

કેવળજ્ઞાન એટલે શુદ્ધ જ્ઞાન, અદ્વૈત જ્ઞાન, અપ્રતિહત જ્ઞાન, દેશકાળ વગર પરિચ્છેદ રહિત જ્ઞાન, સત્ય જ્ઞાન, પૂર્ણ જ્ઞાન, અવિનાશી જ્ઞાન, અનંત જ્ઞાન, કે ચૈતન્ય જ્ઞાન, પૂર્ણ અનુભવ જ્ઞાન, આત્મ જ્ઞાન, ત્રિકાળ જ્ઞાન, પ્રાંતિરહિત કે પૂર્ણપ્રત્યક્ષ જ્ઞાન, અવાચ્ય જ્ઞાન, અલૌકિક જ્ઞાન, શબ્દાતીત જ્ઞાન, અક્ષરાતીત કે ઇશ્વરી જ્ઞાન, અવિરુદ્ધ જ્ઞાન, અખંડ આત્માનુભવ જ્ઞાન.

પ્રભાવિક-પુરૂષો

અંતિમ રાજર્ષિ

(૪)

‘અરે, તમે આ શું સાચું વહી જાતાં છો ?’

‘ભો ! કુમારનંદી ! તું એટલો તો વિચાર કર કે જ્યારે અમે ઉભય તારી સાથે પત્નીભાવથી જોડાવા સ્પૃહા ધરીએ છીએ ત્યારે જૂઠું વદવાનું અમને શું પ્રયોજન હોઈ શકે ?’

હાસા-પ્રહાસાના કથનથી જેના દેહની તાલીઓ લીલી પડી ગઈ છે અને જેનો કસાહ મંદતાની છેદલી ડીઝીએ પહોંચી ગયેલ છે એવો કુમારનંદી બોલ્યો:—

‘હે દેવીઓ ! હજુ પણ મને તમારી ગતમાં મબ્બક જેવું લાગે છે. એક એકથી કપમાં ચઢીયાતી અને કામકેલીમાં એક ઓછી કોઈ અનોખી વિલક્ષણતા અને ચતુરાઈ દાખવતી એક, એ કે પાંચ પંદર નાંકે પણ પાંચ સો અંગનાઓનો હું સ્વામી જોઈ ગઈશું કેવે, સ્વેચ્છાપૂર્વક એ લલના-વદ સહસંસારી વિલાસોની મોજ માણતા સ્વર્ણકાર તરીકેની મારી કીર્તિ-કમાણી એમ અજોડ છે તેમ મારી વિપચવાસના ને નિવાસના પણ અજોડ જ છે અર્થાત્ એ સર્વની પ્રસિદ્ધિ એટલી વિશાળ છે કે જેને જ મારા સંગથી કંઈ ન જાણતો હોય એવો આદમી મળી આવે. આ સર્વ ગુણો તમારી સમક્ષ એટલા સારું વર્ણવું કે જેને ઉભય મારા જીવનસંગધમાં અંકારમાં ન રહે. એક સદ્યાએ તમે

જાતે આવી, મારા પ્રાસાદમાં પગલાં પાડો, મારા પ્રત્યેનો તમારો પ્રણય દાખવ્યો અને પંચશૈલ દ્વીપે આવવાનું આનંદપ્રણ કર્યું. અરે ! એ સાથે ત્યાં આવવાથી સમાગમ થશે એમ સ્પષ્ટ જણાવ્યું. આ જાતની સાફ વાત થયા છતાં આજ તમે કોઈ જુદી જ રેખા દોરો છો એ શું વ્યાજબી છે ? એથી તમારા પ્રમાણિકપણને લાંછન લાગે છે. દેવતાઈ જીવન માટે એ કાર્ય જુલમજનક લેખાય.

‘તમારા તે પ્રસંગના દર્શન અને વાર્તાલાપથી મારી સ્થિતિ એટલી હદે વિરહાતુર બની કે ત્યારપછી કંઈ રીતે અને કેટલી ઝડપે પંચશૈલ દ્વીપમાં પહોંચી જવું એ જ મારો માત્ર વ્યવસાય બની ગયો. તે દ્વણથી આહાર-વિહાર નને અકારા થઈ પડ્યા.

‘અરે દેવીજીવનના આનંદ-પ્રમોદમાં મશગુલ બનેલ વામાઓ ! ત્યારબાદ મેં કેવી કેવી આપત્તિઓને અહીં આવવા સારું નોતરી અને કેવી કદર્થનાઓ વેડી એનો તમે ઉભય વિચાર કરો તો હરગીજ આ પ્રકારની બેદરકારી મારા પ્રતિ ન દાખવો. મેં સાંચાંત્રિકના ખીસામાં સુવર્ણ મહો-રોની વર્ષા કરી ત્યારે તો માંડ એણે આ તરફ આવવાનું સ્વીકાર્યું અને મને નાવ પર લીધો. ફરથી ગિરિ તરફ પડતાં જ એ પર્વત પર શોભી રહેલ વિશાળ વટવૃક્ષની

શાળા બેઠાં ફરી, વહાણ ત્યજી દેવાની અને નરૂ પર રાત્રિએ વિશ્રામ અર્થે આવી એસતા ભારંડ પક્ષીમાંના એકતા પએ વળગી, તમારા આ નિવાસસ્થાન પ્રતિ પહોંચવા સંગની સૂચના મને આપી દીધી. સાથેસાથ જણાવી પણ દીધું કે એમ કરવામાં જરા જેટલી સખલતા થઈ કે સોએ વર્ષ પૂરા થયાનું સમજી લેવું. ક્યાં તો સાગરના વમળમાં અટવાઈ મરવાનું ! કિંવા ગિરિ-કંઠરામાં ભ્રમણ કરી દિવસો પસાર કરવાના !

‘પણ પુણ્યયોગે એ સર્વ આપદામાંથી સાગોપાંગ પાર ઉતરી હું અહીં આવ્યો છું માટે હે સુષ્ટુ ! હવે રંચમાત્ર વિલંબ ન કરતાં, મને સ્વામી તરીકે સ્વીકારો અને આટલા સમયથી વિરહતાપથી તમ થયેલ મારા હૃદયને શાંતિ અર્પો.’

‘પ્રિય કુમારનંદી ! તમારી આ સાહસ-કથા સામાન્ય સંજોગોમાં જરૂર પ્રશંસા-પાત્ર લેખાય, પરંતુ અમારા દેહના આલિંગન અતિ સસ્તા કે સહજ નથી. જેની કામલોદ્ભુપતા પાંચ સો જેટલી રામાથી તૃપ્ત ન થાય અને રૂપ નજરે પડતાં જ જેનું અંતર હાલી ઊઠે, એવા કામી નર માટે અહીં આવવારૂપ સૂચન એ તો માત્ર પરીક્ષાના પ્રથમ પગલા તુલ્ય હતું. અમે સાચા પ્રેમીના સંગની અલિલાષિષ્ણીઓ હોવા છતાં માત્ર કામી માનવીના હાથમાં રમકડા જેવું જીવન ગાળવા જરામાત્ર ઈચ્છતી નથી. એટલા ખાતર ઇસારો કરી તમારામાં કેવા પ્રકારનું સત્ત્વ છે એની ખાતરી કરવા સારુ આ પ્રયોગના પથિક તમને ગનાવ્યા, પરંતુ પરીક્ષાનું ખીન્નું યાને અંતિમ પગલું તો હવે આવે છે. બહાલા સુવર્ણકાર ! એમાં ઉત્તીર્ણ થયા

વગર અમારો યોગ આકાશકુચુમ્બત અલ્પલવિત છે. એ પાઠનું સ્વરૂપ સાંભળી હો ‘આવતાં ભવે હું હાસા-પ્રહાસાનો પાંથ’ એવા નિયાણાપૂર્વક મરણ સ્વીકારો એમ કરવાથી જરૂર તમારો નવો જન્મ દેવયોનિમાં અત્રે થશે અને તમને સાત ધાતુમય ઔદારિક શરીરને બદલે મનોહર એવું વૈકિય શરીર પ્રાપ્ત થશે જન્મતાં વાર જ નવયૌવન ખીલી ઊઠશે ત્યારે જ આપણા ઉભયનો મેળ મળશે પ્રસ્વેદના ધામરૂપ અને મલિનતાના પૂર્ણ સ્વરૂપ સમા તમારા આ દેહ સાથે અમારો દેવતાઇ દેહનો સમાગમ એ તો ન બન લવિવ્યતિ જેવો અસંભવિત છે, એટલું નહિ પણ અમારા ઉચ્ચ દેહના વડા સમું પણ છે.’

હાસા-પ્રહાસા તરફથી કરવામાં આવેલ નિવેદન શ્રવણ કરતાં જ કુમારનંદી ગાત્રો ગળી ગયા. કામાગ્નિની તીવ્ર પલાયન થઈ ગઈ. આ માનવદેહે કંઈ શુકવાર સરવાનો નથી એ વિચાર સાવ નિરાશાનું મોઝું ફરી વળ્યું. એટલું જ બોલી જવાયું :

‘અરેરે ! તમારા વિશ્વાસે નીર-તીર્થ ભ્રષ્ટ થનાર પેલા ગજ જેવી મારી થઈ ! દેવાંગનાઓ મળી નહીં અને માનવલતાઓ હતી તે ચાલી ગઈ !’

‘સાહસ વિના અપ્સરાના સમાદર્શન જ હોય છે. સ્વર્ગીય હાલાસ્તામાં પડ્યા નથી !’

‘બહાલા સુવર્ણકાર ! રંચમાત્ર વિશ્રામની જરૂર નથી. તમારા નગરમાં માત્રમાં તમને અમે પહોંચાડી દઈશું

મારો દેનેડ અમારા પર સાચો હશે તો તો
હમારા દોરેલા માર્ગે જરૂર તમે જવાના.
સાચા દેનેડ વગરના અનુપ્ય જોડે પ્રીતિ
સંધવાથી ખરું સુખ ન માળી શકાય.’

દેવશક્તિને અચિત્ત્ય કંઈ જ નથી. આંખ
દ્વારીને નજર કરતાં જ કુમારનંદીએ
પોતાને પોતાના આવાસમાં શય્યા પર પો-
ડેલો જોયો. દરિયાની મુસાફરી, ભારંડના
પગે વળગવું, હાસા-પ્રહાસાની સાનિધ્યમાં
પહોંચવું, રમણીય નિકેતનમાં વાર્તાલાપ
કરવો-એ સર્વ ઈંદ્રજાળની માફક અદ્રશ્ય
થઈ ગયું, છતાં એ અનુભવ વીસરાય
તેમ હતો જ નહીં. કામી જીવની દશા જ
વિચિત્ર હોય છે. સામાન્ય નશાળાજ પણ
સજીવનને સાન્નિધ્યતાના પંથે દ્રઢ નિશ્ચય
વિના નથી લઈ જઈ શકતો. ત્યાં પછી
કામંધ, રાગાંધ કે રૂપાંધનું શું પૂછવું ?
તારીદેહની વાસનામાં એ એટલો લીન
બની બેઠો હોય છે કે માંસ-લોહીના એ
ગાત્રોને કંચન અને રત્નરાશિની ઉપમા-
ઓથી અલંકારે છે. અરે એમાં જ હુનિયાના
સર્વશ્રેષ્ઠ સુખની કલ્પના કરે છે. એના દ્રષ્ટિ-
કોણમાં અન્ય કંઈ જણાતું જ નથી.

કુમારનંદી-પાંચ સો લલનાઓનો
ભાગી-એ જ ઘડતરનો હતો. દેવીયુગલના
ભાક્તા થવાની તીવ્રતમ લાલસાએ જીવન
કામવાનો નિરધાર કરાવ્યો. સંસારના
જમે ઉધાર પાસાં સંકેલાયા. આ ભવના
વિસાસો પર તાળાં દેવાયા. આ નિશ્ચયની
ગત એક શ્રાવક મિત્ર નાગિલને ખબર
હતાં જ તે દોડી આવ્યો. આ જાતના
જાતમઘાતથી પાછો વાળવા એને ઘણા
વચાસ ક્યો. દેખાતાં અપ્સરાના સંયોગની
લગ્ન કેવો આત્મિક અધઃપાત સમાયો છે

એનું ભાન કરાવ્યું, પણ સર્વ છાર ઉપર
લીંપણ સમું નિરર્થક ગયું. હાસા-પ્રહાસા-
એ જે નશો કરાવેલો એમાં આ સુવર્ણકાર
આકંઠ બૂરેલો હોવાથી તે કંઈ પણ લાભ-
લાભ ન તારવી શક્યો. તે જીવતાં બળી
મુઓ અને નિયાણાના જોરે પાંચસોલ
દ્રીપમાં એ દેવી-યુગલનો સ્વામી થયો.

સુવર્ણકાર મટી વ્યંતરનિકાયમાં દેવ-
ત્વની પ્રાપ્તિ થયા છતાં કાયમી સંતોષ
ન જ પ્રાપ્ત થયો. હાસા-પ્રહાસા સહના
સમાગમમાં દિવસો પાણીના રેલા સમ
વહી ગયા અને એ જીવન નિત્યનું બની
જતાં એ પરત્વે જે પહેલાં મોહ ઉદ્ભવ્યો
હતો તે કમી થઈ ગયો. એક વાર નંદીધર
યાત્રાનો પ્રસંગ આવ્યો. તરતજ દેવેંદ્ર
તરફથી હાસા-પ્રહાસાને નૃત્ય કરવાનો
અને તેમના સ્વામીને મૃદંગ બજાવવાનો
હુકમ થયો. આ સાંભળતાં જ કુમારનંદીના
જીવને ઉકળાટ થઈ આવ્યો. આ જાતનું
કાર્ય બજાવવામાં એને આજુગમે થઈ આવ્યો
પણ થાય શું ? દેવરાજની આજ્ઞા અનુ-
લ્લંઘનીય હતી. પ્રત્યેક યાત્રાપ્રસંગમાં
આ જાતનું નૃત્ય-વાદન એ તો હાસા-
પ્રહાસાના આચારરૂપ હતું. તેમનાં સ્વા-
મીની અનિશ્ચા છતાં મૃદંગ ગળે બંધાઈ
ચૂક્યું. હુઃખ અને ગ્લાનિ ઉપજ્યા છતાં
ફરજિયાત મૃદંગ વગાડતાં સ્ત્રીની આગળ
ચાલવું પડ્યું.

ત્યાં તો પાછળથી એક સુંદરાકૃતિવાળા
સ્વરૂપવાન દેવે બભા પર હાથ મૂકી પ્રશ્ન
કર્યો કે—‘ભાઈ ! મને ઓળખે છે કે ?’

વિચારમગ્ન દશામાંથી સફળો કોઈ
જાણત બને તેમ સંકટપૂર્ણ ને લગ્ન-

૧૪૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

[અશ્વાઃ

પદ દશામાં આવી પહોંચી કુમારનંદી દેવે સામું જોયું દિવ્ય સ્વરૂપી—અદ્વિતિય દેવ જોયા. કંઈ જવાળ ન હઈ શક્યો. ‘અરે! તો મને ત આગળયો?’ આગતુક દેવે મંજવણનો તોડ આણવા પુનઃ ઉચ્ચાર્યું ‘એને આગળ બસાવ્યું.’

‘બાઈ કુમારનંદી! હું તારો નાગલ મિત્ર, તારું અજ્ઞાતતાભર્યું આગમરણુ નિરણી, મારું મન સહજ વેરાગ્ય તરફ વળ્યું. પ્રવ્રજ્યા સ્વીકારી, તપ તપી શેષ જીવન આશ્રિમાર્ગે ચીતાવ્યું તેથી હું ગારમા અચ્યુત દેવલોકમાં દેવ થયો. તારી આ ગ્રોચનીય દશા અવધિનાને એતાં જ ગર્હો દોડી આવ્યો.’

‘મિત્રવર્ચ! તારી શિક્ષા અવગણી તેનો આ નતિજો આવ્યો. મોહના ઘેનમાં એ વેળા સત્ય ન જોઈ શક્યો. હવે જ સાચી સ્થિતિનું બાન થયું. પણ ‘આગ લાગ્યા પછી કુવો ખોદવા જવા’ ૩૫ એ નિર્ચયક પશ્ચાત્તાપનું હવે શું પ્રયોજન? હવે તો આ જીવનમાંથી છૂટવાનો કોઈ માર્ગ હોય તો દેખાડો.’

‘બાઈ! પુરુષાર્થી માટે રસ્તાનો કંઈ

દોડો નથી. ચરમ તિનપતિ શ્રી મહાવીર દેવની ગોરીપેચંદનની ભૂમિને ભરાવી કોઈ પવિત્ર ને પ્રભાવિક આચાર્ય પાસે એનું પ્રતિષ્ઠા કરાવી, ગહુમાનપૂર્વક તેની પૂજા કર. એ પ્રકારની ભક્તિથી તારા અશુભ ક્રમોનો નાશ થશે. પ્રાંતે એ પ્રતિમાન જ્યાં યથાર્થ રીતે પૂજા થાય એવા નગરમાં તેને પહોંચતી કરાવજે.’

“અવંતિ દેશના સ્વામી! ઉપર મુજબનું કથાનક જેના સર્જનનું કારણ છે એ ચમત્કારી પ્રતિમા તમારી નજર સન્મુખ આ રહી. તેને સાથે લીધા વિના આપનું સહુ હું આવી શકું તેમ નથી. કોઈ પણ રીતે આના જેવી જીવિતસ્વામીની ભૂમિ ભરાવી લાવો કે જેથી એનું અહીં સ્થાપ કરી આ મૂળ ગિંચ આપણે સાથે લઈ જઈ શકીએ.”

ચંડપ્રદોત ભૂપને, એકાંતમાં કંઈ રહેલ સ્વર્ણગુફી પ્રિયાની વાતમાં તથા જણાયું એટલે ગૃતિકાના સ્મરણથી આકર્ષાઈ જેવી રીતે ગુપ્તપણે ઉદ્ધાર શબ્દના અંતઃપુરમાં આવ્યો હતો તે રીતે પાછો પસાર થઈ ગયો. ચોક્કસ

તપાગચ્છના તેર બેસણા (પાટીયા-ગાદી)ના નામ

૧ તપગચ્છ, ૨ સાંડેરગચ્છ, ૩ ચઉદસિયાગચ્છ, ૪ કમળકળસાગચ્છ, ૫ અંકગચ્છ, ૬ કોટિકગચ્છ, ૭ કતકપુરાગચ્છ, ૮ કોરંટગચ્છ, ૯ ચિત્રોડાગચ્છ ૧૦ બાલપુરાગચ્છ, ૧૧ વાડગચ્છ, ૧૨ એસવાલગચ્છ, ૧૩ મહાધારીગચ્છ. આ પ્રમાણે શ્રી વિજયજિનેન્દ્રસૂરિકૃત ગાળબોધ પટ્ટાવળીમાં કહ્યું છે.

આ તેર બેસણાના મુખ્યપુરુષો સં. ૧૮૬૬ માં સુરતમાં એકત્ર થયા હતા ત્યારે ડરાવેલ છે કે—કોઈ પણ તિથિ એાછામાં એાછી ૩૬ પળ ઉદયમાં હોય ત્યારે તિથિ માનવી.

પુસ્તકોની પહોંચ

ત્રીચે જાણવેલ શુદ્ધ સભાને નેત્ર તરીકે મળેલ છે તે આભાર સાથે જવાદારીએ છીએ. તેની પહોંચ ટુંક રીતે સાથે આ ત્રીચે આપેલ છે.

૧-૨-૩ ગુર્જર અંથરત્ન કાર્યાલય—અમદાવાદ તરફથી શુદ્ધ ૩.

૧ વાનર પુરાણ—કિંમત ૭ આના. અનેક જાતના વાનરોની દહીકત છે.

૨ જનપદ—આપણા દેશના જુદા જુદા સુથાગ, જુદાર વિગેરે શરીગરો અને શરીગરોને લગતા ઓળ મનુષ્યોની વાંચવા લાયક દહીકત આપેલી છે.
કિં. ૦-૧૨-૦.

૩ નિરંજન—(નોવેલ) લેખક ઝવેરચંદ મેઘાણી. ખાસ વાંચવા લાયક છે.
કિં. ૨-૦-૦

૪ થી ૮ શ્રી સિંધી જૈન જ્ઞાનપીઠ—વિશ્વભારતી શાંતિનિકેતન કલકત્તા તરફથી પ્રકાશિત થયેલ સિંધી જૈન ગ્રંથમાળાની શુદ્ધ ૫. સંપાદક સુપ્રસિદ્ધ સાહિત્યસેવક શ્રી જિનવિજય મુનિ.

૪ પ્રબંધ ચિંતામણિ—શ્રી મેરુતુંગાચાર્યવિરચિત. તેમાં ચાર પ્રકાશમાં મોટા ૧૦ પ્રબંધો છે અને પાંચમા પ્રકાશમાં પ્રકીર્ણ પ્રબંધો છે. ગ્રંથ સંસ્કૃત ગદ્યબંધ છે. ખાસ વાંચવા લાયક છે. પુરાતત્ત્વ સંશોધક માટે ખાસ ઉપયોગી છે. કિં. રૂ. ૩-૧૨-૦.

૫ પુરાતન પ્રબંધ સંગ્રહ—આ ગ્રંથ પ્રબંધ ચિંતામણિ ગ્રંથ સંગ્રહ છે. એમાં ૬૩ પ્રબંધો છે. સંસ્કૃત ગદ્યબંધ છે. કિં. રૂ. ૪-૮-૦.

૬ ચતુર્વિંશતિ પ્રબંધ—અપરનામ પ્રબંધ કોષ. શ્રી રાજશેખરસૂરિવિરચિત. એમાં શ્રી ભદ્રબાહુસ્વામી વિગેરેના ૨૪ પ્રબંધો છે. સંસ્કૃત ગદ્યબંધ છે. ખાસ વાંચવા લાયક છે. કિં. રૂ. ૩-૮-૦.

૭ વિવિધ તીર્થકલ્પ—શ્રી જિનપ્રભસૂરિવિરચિત. માગધી તથા સંસ્કૃત ભાષામાં જુદા જુદા ૬૨ તીર્થોના કલ્પ આપેલા છે. શુદ્ધ કરવામાં પ્રયાસ બહુ કર્યો છે. તીર્થોને અંગે ખાસ ઉપયોગી છે. કિં. રૂ. ૪-૪-૦.

૮ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય જીવનચરિત્ર—પ્રોફેસર ડૉક્ટર સુલ્લેચંદ્ર જર્મન ભાષામાં રચેલ તેનો ઇંગ્લિશ ભાષામાં અનુવાદ કરનાર પ્રો. ડૉ. મણિલાલ પટેલ. ઇંગ્રેજી ભાષાના જાણનારાઓ માટે ખાસ ઉપયોગી છે. કિં. રૂ. ૩-૮-૦.

૯ શ્રી પંચનિર્ગંધી પ્રકરણ—શ્રી અભયદેવસૂરિકૃત. ગુજરાતી અનુવાદકર્તા ભાષક મહેન્દ્રલાલ ઝવેરચંદ ગાંધી. અમદાવાદ, ભદ્રીની યારી. પ્રયાસ સારો કર્યો છે. પ્રકાશિત પણ મેળે કરેલ છે. કિંમત લખી નથી.

૧૦ દીનાકંઠનમ્—સંસ્કૃત શ્લોક ૩૨. ગુજરાતી ને ઇંગ્લિશ અનુવાદ સાથે, લેખક ના. વિ. ન્યા. તી. મુનિ ન્યાયવિજયજી. પ્રકાશક શ્રી જૈન જ્ઞાનમંદિર. મંચર. કિં. ૦-૨-૦.

૧૪૪

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રવચન.

[અશ્વા

૧૧ શ્રી રત્નપ્રભસુરિચક્રા જયંતિ ઉત્સવ—લેખક મુનિશ્રી જ્ઞાનસુંદરજી. ઓશવાળ વંશસ્થાપક આ મહાપુરુષનું ચરિત્ર વ્યાખ્યાનકરના દિંદો ભાષામાં આપેલું છે.

૧૨ ઓશવાળ ઉત્પત્તિ વિષયક શંકાઓંકા સમાધાન—લેખક મુનિશ્રી જ્ઞાનસુંદરજી. પ્રકાશક શ્રી રત્નપ્રભાકર જ્ઞાનપુષ્પમાળા-કુલેશ્વી. આ બુકમાં લેખકે ઉપક્રેદ (ઓશવાળ) વંશના સંબંધન. તારો પ્રકાશ પાડ્યો છે.

૧૩ શ્રી કમલપ્રબંધ યાને જગત જ્યોત—લેખક આચાર્ય શ્રી વિજયલક્ષ્મિ. સુરિના શિષ્ય પ્રવર્તક શ્રી ભુવનવિજયજી. પ્રકાશક વીશા પોરવાડ જૈન સંઘ. અરલૂટ. આ બુકમાં શ્રી વિજયાનંદસૂરીશ્વર (આત્મારામજી)ના શિષ્ય આચાર્ય શ્રી વિજયકમળસુરિનું ચરિત્ર ઘણા વિસ્તારથી આપેલું છે. પ્રયાસ કીક કર્યો છે. કિં. ગુરુગુણગુણગ્રહણ.

૧૪ શ્રીકમળલક્ષ્મિમહોદયકાવ્ય—સંસ્કૃત પદ્યગ્રંથ. સંયોજક પંડિત વ્રજનાથ નારાયણ. પ્રકાશક કોચર લક્ષ્મીચંદ્ર આશાકરજી. આ બુક ઉપધાન દ્રવ્યમાંથી મળેલ આર્થિક સહાયથી છપાવેલી છે.

૧૫ જૈનોના કેટલાક પારિભાષિક શબ્દોની સંક્ષેપમાં સમજ—લેખક મોતીલાલ નરોત્તમદાસ કાપડીયા. કિંમત એક આનો.

૧૬ જૈનાચાર્ય શ્રી આત્માનંદ જન્મ શતાબ્દિ સ્મારક ગ્રંથ—પ્રકાશક જૈનાચાર્યશ્રી આત્માનંદજન્મશતાબ્દિસ્મારકસમિતિ. સંપાદક મોહનલાલ દલીપંદ્ર દેશાઃ એડવોકેટ. આ મહાન ગ્રંથમાં ગુજરાતી, શાસ્ત્રી અને ઇંગ્લિશ—એ ત્રણે લીધી વાપરી છે. તેમજ ગુજરાતી, હિંદી અને ઇંગ્રજી એ ત્રણે ભાષા વાપરી છે. અનેક વિદ્વાનો તરફથી આવેલ લેખોનો મંત્રણ કરવામાં આવ્યો છે. વિષયશુચિમાં ઇંગ્રેજી ક્ષેપ ૩૫, હિંદી લેખો ૪૦ ગુજરાતી લેખો આત્મારામજી મહારાજ સંબંધી ૨૬ અને છતર વિષયક ૩૨ ૧૩૩ લેખો છે. ફોટા મહારાજશ્રી આત્મારામજી (આનંદવિજયજી)ના બુદ્ધિ બુદ્ધિતા, તેમના પરિવારના મુનિરાજના, દરેક લેખકના તેમજ પ્રાસંગિક બીજા અને ફોટા આપેલા છે. લેખોના સંબંધમાં ટૂંકામાં વર્ણન થઈ શકે તેમ નથી. અનેક વિદ્વાનો પોતાની શક્તિનો આ ગ્રંથપરત્વે ઉપયોગ કર્યો છે. વાંચતા અત્યંત આનંદ ઉપજે છે, બોધમાં વૃદ્ધિ થાય તેમ છે તેમજ પૂજ્ય મહારાજશ્રીના અપ્રતિમ ગુણોની વારસા અનુમોદના ઉદ્ભવે તેમ છે. અંકના પ્રમાણમાં કિંમત ખુબ જુજ રાખી છે. સંપાદક કે રાંત આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસુરિનો પારાવાર પ્રયાસ છે. પરિણામ પણ તેવું જ હતું આવ્યું છે. આ અંકના રીવ્યુ માટે તો ખાસ લેખ લખવો પડે તેવું છે. ખર્ચ કરવા સંકોચ કરેલો નથી. પ્રેસકામ પણ ભાવનગર મહોદય પ્રેસના માલિક ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ બહુ ચીવટપૂર્વક અંકને શોભાવે તેવું કરેલું છે. કિ. રૂ. ૨-૮-૦ છે. અમારી સલામત પણ મળી શકશે.

૧૭ થી ૨૦ શ્રી જૈન સજ્જાયમાળા—માગ ૧-૨-૩-૪ ની બુદ્ધિ બુદ્ધિ શા. આજ્ઞાભાઈ જગનલાલ અમદાવાદવાળા ન. નેટ આવેલ છે. તેમાં પહેલા બે ભાગ

અંક ૪ થો]

પુસ્તકોની પહેાંચ.

૧૪૫

તો ૮-૯ આગ્રતિએ થયેલી છે. કિંમત પહેલા ભાગની રૂ. ૧૫ અને પછીના ત્રણ ભાગની પ્રે. એ રૂ. ૩૫ આ રાખી છે. અનેક સજ્જાઓનો પ્રયાસપૂર્વક સંગ્રહ કરેલો છે. અમારી સમાચારી પણ મળી શકશે.

૨૧ જૈન મુખોદ્ધ લક્ષિતમાળા, ૨૨ દેવકીજીના છ પુત્રોનો રાસ, ૨૩ અંજના સતીનો રાસ—આ ત્રણ છોકા પણ તેમના તરફથી જ ભેટ મળી છે.

૨૪ સ્તવન સજ્જાય સંગ્રહ—આચાર્યશ્રી આતૃચંદ્રસૂરિ ગ્રંથમાળા તરફથી પ્રગટ થયેલ છે. તેના સંયોધક મુનિરાજશ્રી સાગરચંદ્ર છે.

૨૫ સ્વાધ્યાય પ્રકરણ રત્નો—આ છોકા પણ ઉપર જણાવેલી ગ્રંથમાળા તરફથી જ ખહાર પડેલી છે. તેમાં સંવગ્નત્રીશી વિગેરે ૧૪ ગુજરાતી પદ્ય પ્રકરણો અર્થ સાથે આપેલા છે. ૩૨ પેજ પૃષ્ઠ ૫૫૦ છે. સંગ્રહ સારો છે કિંમત રાખેલ નથી. પોસ્ટેજના ચાર આના મોડલવાથી મફત મળી શકે છે.

૨૬ જૈન સિદ્ધાંત દિગ્દર્શન—શ્રી ધૂળીયા સર્વધર્મપરિષદમાં ન્યા. વિ. ન્યા. તીર્થ શ્રી ન્યાયવિજયજી મહારાજે વાંચેલો નિબંધ માલેગામનિવાસી ભોગીલાલ દગડુશાએ પ્રગટ કરેલ છે. ટૂંકામાં જૈનદર્શનની સમજણ સારી આપી છે.

૨૭ મુનિશ્રી મોહનલાલજી—લેખક માવજી દામજી શાહ. ધર્મશિક્ષક આશુ પત્રાલાલ જૈન હાઇસ્કૂલ. પાંચલુની—મુંગઢ. વાંચવાલાયક છે.

૨૮ જિનલક્ષિતનું મુંદર સ્વરૂપ—સંયોજક ને લેખક રમણલાલ પાનાચંદ ગોધરા, પ્રકાશક શ્રી ન્હલ્લિવિજય જૈન પુસ્તક ભંડાર—ગોધરા. પ્રયાસ સારો કર્યો છે. પોસ્ટેજ સવા આનો મોડલવાથી ભેટ મળી શકે છે.

૨૯ તપ વિચાર—લેખક ધીરજલાલ ટોડરશી શાહ. જ્યોતિકાર્યોલય. અમદાવાદ. કિં. ચાર આના. આર પ્રકારના તપનું વર્ણન તથા તે સંબંધી કેટલીક જાણવાયોગ્ય હકીકત આપીને છુકને ઉપયોગી બનાવી છે.

૩૦ અક્ષય તૃતીયા કથા—લેખક ધીરજલાલ ટોડરશી. કિં. સવા આનો.

૩૧ શ્રી જૈનાગમ કથાકોષ—લેખક ને પ્રકાશક જીવનલાલ જગનલાલ સંઘવી, પંચભાઇની પોળ, અમદાવાદ. કથાની અનુક્રમણિકા અક્ષરાનુક્રમે આપી છે. એકંદર કથાઓ ૨૪૩ છે. કિંમત સવા રૂ. ૩૫ છે. શા. આલાભાઇ જગનલાલ તરફથી ભેટ મળી છે. અમારે ત્યાંથી પણ મળશે. કથાઓનો સંગ્રહ કરવામાં પ્રયાસ સારો કર્યો છે, પરંતુ વીકા વિના માત્ર સિદ્ધાંતનો આધાર લીધેલો હોવાથી સિદ્ધાંતની કેટલીક શૈલી લેખકને સમજણી નથી તેથી સ્પષ્ટતાઓ થઇ છે.

૩૨ શ્રી જિનવિજયજી—દાદાચુરનું જીવનચરિત્ર. સંગ્રહક મુનિ બુદ્ધિવિજયજી. પ્રકાશક શ્રી ભાભેરસંઘ. ચરિત્રનાયકનો ત્યાગ વખાણવાલાયક હતો અને કચ્છદેશમાં તેમનો વંશ ઉપકાર છે. હજી પણ ત્યાંના આવકો તેમને સંભારે છે.

૧૪૬

શ્રી જૈન પર્વ પ્રકાશ.

[અસા.

૩૩ શ્રીગુરુત્ સંગ્રહણી પ્રકરણ. સાર્થ—કર્તા મહાધારી શ્રીહૃમચંદ્રસૂરિના શિષ્ય શ્રી ચંદ્રસૂરિ. ગાથા ૩૧૨. સમ્બંધ. ગાથાથ, વિવેચન સહિત. ચિત્રો ૪ તે નાનામોટા ૫૧ ૭૦ યુક્ત. ભાષાંતરકાર તેમજ પ્રકાશક શ્રાવક અમૃતલાલ પુરુષોત્તમદાસ. દોશીવાડાની પોળ. અમદાવાદ. પ્રયાસ સારો કર્યો છે. અભ્યાસ કરનારને ઉપયોગી છે. કિ. રૂ. ૧-૮-૦ પ્રતિ એક સાથે મૂળ ગાથાઓ આપી છે તે પ્રારંભમાં અઢીકીપતો નાનો નકશો આપ્યો છે.

૩૪ દિશા અદ્વલો—શ્રીરામચંદ્રસૂરિને ઉદ્દેશીને આ શુક મુનિરાજશ્રી લંકાસાગરજીએ લખીને બહાર પડાવેલ છે. આવી કુટ્ટા લખવાથી લાભ કરતાં હાનિ વિશેષ જણાય છે. લેખકે જ દિશા અદ્વલવાની જરૂર જણાય છે.

૩૫ સાન્તૂ મહેતા—ભાગ બીજે (ઐતિહાસિક નવલકથા) લેખક ધીરજલાલ ધનજીભાઈ. પ્રકાશક જૈન કાર્યાલય. ભાવનગર. આનો પહેલો ભાગ અને આ બીજો ભાગ 'જૈન' પત્રની ભેટ તરીકે આપવા માટે બહાર પાડેલ છે. ખાસ વાંચવાલાયક છે. જૈનવર્ગમાં શ્રાવકો પણ મંત્રીપણું, સેનાપતિપણું અને કાંચા પ્રકારનું વેપારીપણું તમામ કરી શકે તેવ થયેલા છે. કિંમત એક રૂપીઓ. જૈનવર્ગની પૂર્વ સ્થિતિનું સ્મરણ કરાવનાર છે.

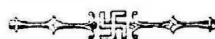
૩૬ શ્રીરાજનગર સાધુ સંમેલન—લેખક ધીરજલાલ ટેકરશી શાહ. પ્રકાશક જ્યોતિકાર્યાલય, અમદાવાદ. આ શુકમાં ત્રણ ખંડ (વિભાગ) છે. પ્રથમ ખંડમાં પૂર્વ રંગ છે. બીજા ખંડમાં ૩૪ દિવસની કાર્યવાહી છે અને ત્રીજા ખંડમાં પચાદ્ધ અવલોકન છે. સંમેલનન વખતમાં દરેક દિવસે બહાર પાડેલા પેંદ્રલેટોનો સંગ્રહ કરેલો છે. સાદાંત વાંચવાથી કેટલેક નવો અનુભવ મળી શકે તેમ છે. કિંમત રૂ. ૧-૮-૦ છે.

૩૭ પ્રાચીન સ્તવનાદિ સંગ્રહ—સંગ્રહક પંન્યાસ શ્રી તિલકવિજયજી, પ્રકાશક શ્રી ભાભેર જૈન મંથ પુસ્તકાલય. ચૈત્યવંદનો, સ્તવનો, સ્તુતિઓ, સંજ્ઞાઓ તથા પદે વિગેરેનો પુષ્કળ સંગ્રહ કર્યો છે. સોળપેજ ૪૦૦ પૃષ્ઠની પાકા પુઠાથી બાંધેલી શુક છે. સંગ્રહકને પ્રયાસ સ્તુતિપાત્ર છે.

૩૮ શ્રી સુખોદ સ્તવનાવળી—પંજબી મુનિશ્રી પ્રેમ-માનવિરચિત. સંગ્રહક મુનિ શ્રી સંતોષવિજયજી, પ્રકાશક શ્રી ડોશી જૈન મંથ તરફથી શા. વાડીલાલ ડાહ્યાભાઈ ચૈત્યવંદનો, સ્તવનો, સ્તુતિઓ, સંજ્ઞાઓ, ગહુણી વિગેરેનો સંગ્રહ છે.

૩૯ સંસ વ્યસન કથા સમુચ્ચય—(પ્રતાકારે) આચાર્યશ્રી સોમશર્તિવિરચિત સંસ્કૃત ગદ્યબંધ, મંશોધક અને પ્રકાશક પંડિત મહંતલાલ ઝવેરચંદ-અમદાવાદ. કિ. રૂ. ૨-૦-૦ સાત વ્યસન ઉપર જુદી જુદી સાત કથાઓ વ્યાખ્યાન વિગેરેમાં ખાસ વાંચવા લાયક છે. સુમારે બે હજાર શ્લોકપ્રમાણ છે.

૪૦ શ્રી વિપાકસૂત્ર—(પ્રતાકારે) મૂળ, છાયા અને શ્રી અભયદેવસૂરિકૃત ટીકાયુક્ત મંશોધક શ્રી વિજયપ્રતાપસૂરિ. પ્રકાશક શ્રીમન્મુક્તિ-કમળ-મોહનમાળા, ડોડીપોળ-વડોદરા. પંન્યાસશ્રી માણેકવિજયજીના પંન્યાસપદવીપ્રદાન પ્રસંગે વેંચવાથી ભેટ મળી છે. પ્રકર અનુદરણીય છે.

સંવત ૧૯૯૩ ના વૈશાખ માસની પત્રિકા નં. ૩૯

શ્રી સિદ્ધક્ષેત્ર જૈન ખાલાશ્રમ-પાલીતાણુ

(સ્થાપના સં. ૧૯૬૨ ના ચૈત્ર શુદ્ધ ૧૦)

ધાર્મિક પ્રવૃત્તિઓ—નિયમાનુસાર સામાયિક, પ્રતિક્રમણ, ગુરુવંદન, આય-
બિલની તપશ્ચર્યા, વરસીતપના પારણાની શ્રી સિદ્ધાચળની યાત્રા તથા શ્રી સિદ્ધા-
ચળની વર્ષગાંઠને દિવસે બધા વિદ્યાર્થીઓ શ્રી સિદ્ધાચળ ઉપર યાત્રાએ ગયા
હતા. ઉજ્જવળાઈની પાઠશાળામાં અઠ્ઠાઈમહોત્સવ ઉપર બધા વિદ્યાર્થીઓ દર્શનાર્થે
ગયા હતા વિગેરે ધાર્મિક પ્રવૃત્તિઓ થઈ હતી.

મેટ્રિકની પરીક્ષાનું પરિણામ—મુંબઈ યુનિવર્સિટીની લેવાયેલી મેટ્રિકની
પરીક્ષામાં માર્ચ માસમાં ૧ વિદ્યાર્થી તથા એપ્રિલમાં ચાર વિદ્યાર્થીઓ બેઠા
હતા જેમાંથી ૧ વિદ્યાર્થી ઉત્તીર્ણ થયો છે.

વિવાદ સભાઓ—

- અંગ્રેજી 1 Biography of Vicar of Wakefield.
2 Village Life.

ગુજરાતી—શ્રી હરભાઈના પ્રમુખપણા નીચે ભરાયેલી બહેર સભામાં
વિદ્યાર્થીઓ ગયા હતા.

પર્યાટન—સંસ્થાના સુપરિન્ટેન્ડન્ટ સાથે ઉચ્ચ ધોરણના વિદ્યાર્થીઓ શ્રી
વીરચંદ પાનાચંદ હસ્તક ચાલતી ગ્રામ્યસમિતિનું અવલોકન કરવા સમઢીયાળા ગયા
હતા. ત્યાં વિદ્યાર્થીઓ ચાર દિવસ રહ્યા. દરમિયાન ખૂબ અવલોકન કર્યું હતું. રસ્તામાં
ખોટાદ, જસદણ, વીંછીયા, ઘેલાસોમનાથ, સારંગપુર વિગેરે સ્થળો જોયા હતા.

વૈશાખ માસની આવક—

૧૩૯-૧૨-૦ શ્રી નિર્વાહ ફંડ ખાતે.
૧૦૬-૦-૦ શ્રી ભોજન ફંડ ખાતે.
૧-૦-૦ શ્રી દેરાસરજી ખાતે.
૨૪૬-૧૨-૦

મુલાકાતો—શેઠ જેસંગભાઈ છગનલાલ અમદાવાદ, શેઠ જસુભાઈ ચમનલાલ
અમદાવાદ, શેઠ ચંદુલાલ છગનલાલ મુરત, ચંદનબેન વિજાપુર, શેઠ સોજપાલ
કાનજી કચ્છ ગઢસીસી, શેઠ સોજપાળ દેવજી કચ્છ-મકડા, શેઠ સારાભાઈ મગનલાલ
અમદાવાદ, શેઠ ચીમનલાલ કૂલચંદ અમદાવાદ, શેઠ મથુરદાસ ભગવાન ભાવનગર,

૨

શા. સુનીલાલ વીરચંદ્ર રાધનપુર, શેઠ ભોળીલાલ લક્ષ્મીભાઈ મુંબઈ, શેઠ કૃતેચંદ્ર વીકુંભદાસ ભાવનગર, શેઠ સારાભાઈ શિવલાલ રાધનપુર, શેઠ નાણેકલાલ સોમાભાઈ અમદાવાદ, શેઠ ચંદુલાલ ભાઈચંદ્ર અમદાવાદ, શેઠ જસરાજ પરશોત્તમ કચ્છ-માંડવી, શા. મગનલાલ દુલભજી શીળડી, શા. વીરચંદ્ર લક્ષ્મીચંદ્ર અમદાવાદ, બેન ચંચળબેન પાટણ, શેઠ હીરાલાલ દલસુખભાઈ ખંભાત.

વેકેશન:—ઉનાળામાં દોઢ માસની રજાઓ પડતા વિદ્યાર્થીઓ પંદર દિવસ પોતાના વતનમાં ગયા હતા.

ભેટ:—શ્રી આલાવાડ મેડીકલ સ્ટોર હા. શેઠ રાઘવજી ડુંગરશી વઢવાણકેમ્પ થરમોમીટર ૧, થીરેઝીગા રતલ ૧, કેસ્ટર ઓઇલ રતલ ૧૫, સુદર્શન બા. ૪ હીંગાષ્ટક બા. ૪, ત્રિકુળા બા. ૪, સીતોપલાદી બા. ૪, ટી. આયોડીન શેર ૨, પો. પરમેજેનેટ રતલ ૧, પો. કલોરસ લો રતલ ૧, હાઈડ્રોજન પે. બા. ૧, પેઈનકીલર બા. ૨, જીવન મીક્ષર બા. ૨, અનડાઈન ૧.

બાઈ કેશરી	ગામ ગવરી	સાકર શેર ૧૫
બાઈ જેઠી	ગામ પાદડી	સાકર શેર ૧૦
શા વાડીલાલ મગનલાલ	અમદાવાદ	ખમીશ નં. ૮
શા. મફતલાલ કુલચંદ	„	ઘઉં મણુ ૪), ચોખા મણુ ૨) તુરદાળ મ. ૧)

મિષ્ટ ભોજન:—

શેઠ હીરાચંદ્ર ભાયચંદ	જીન્નેર	વૈશાખ શુદિ ૧
શેઠ જેઠાભાઈ ધરમશી	પોરબંદર	„ શુદિ ૧૧
શેઠ પ્રેમચંદ્ર રતનશી	ભાવનગર	„ વદિ ૧
શેઠ મણિલાલ ઉગરચંદ	અમદાવાદ	„ વદિ ૩
મોદી ભીખાલાલ મોતીચંદ	પાલીતાણા	„ વદિ ૪
શેઠ જેસંગભાઈ સારાભાઈ	અમદાવાદ	„ વદિ ૬
શેઠ વાડીલાલ સારાભાઈ	અમદાવાદ	„ વદિ ૦))

જરૂરીયાતો:—સમાજના દાનવીરોને સંસ્થાની નીચે મુજબ જણાવેલ જરૂરીયાતો પૂરી પાડવા માટે પોતાનો ઉદાર હાથ લંબાવવા નમ્ર વિનંતિ છે.

૧. સ્વામિવાત્સલ્યની કાયમી તિથિ નોંધાવી આ પવિત્ર ભૂમિમાં આપનું નામ અમર કરો.

૨. દહેરાસરજી તથા લાયબ્રેરી માટે કળાટોની ખાસ આવશ્યકતા છે.

૩. સંસ્થા માટે એક સ્વતંત્ર વ્યાયામશાળાની ખાસ જરૂર છે તે માટે વ્યાયામપ્રેમી ઉદાર ગૃહસ્થોને પોતાના હાથ લંબાવવા નમ્ર વિનંતિ છે.

શ્રી સમવાયાંગ સૂત્ર (ચતુર્થ અંગ)

મૂળ, મૂળનો અર્થ, ટીકાનો અર્થ-એ રીતે પ્રથમ શ્રી ઉત્તરાધ્યયન, જ્ઞાના-
કથા વિગેરે સૂત્રો અને ગહાર પાડ્યા છે તે જ રીતે ગહાર પાડવા માટે
કરવામાં આવે છે. થોડા વળતમાં છપાવવાનું કામ શરૂ થવા સાથે જેમ અને
વેળાસર ગહાર પાડવાની ઇચ્છા છે. આ સૂત્ર બીજા પ્રથમના ત્રણ અંગોના
મુખ્યમાં કાંઈક સહેલું છે. દ્રવ્યાનુયોગ વિગેરેના અભ્યાસીને તેમજ ઇચ્છકને
ઉપયોગી થાય તેમ છે. તે પ્રથમના સૂત્રો પ્રમાણે જ પ્રતાકારે તેવા જ કાગળ
પાંચમાં છપાવવાનું છે. કોઈ ગૃહસ્થને સહાય આપવા ઇચ્છા હશે તો તે
કારવામાં આવશે તેમજ તેમની ઇચ્છાનુસાર ફેરો વિગેરે આપવામાં આવશે.
છા થાય તેમણે અમને લખવું. પ્રથમ આહક થવા ઇચ્છનાર માટે ૩ ૧૧
અંગથી ૩ ૨) અથવા તેથી વધારે ફારમોના પ્રમાણમાં રાખવામાં આવશે.
આ અપૂર્વ સૂત્રોનો સામાન્ય કિંમતે લાભ મળે તે ઘેર બેઠાં ગંગા મળ્યા
માખર છે. ગણધર મહારાજની વાણીનો આ પ્રત્યક્ષ નમૂનો છે.

ખાસ ખરીદવા લાયક પુસ્તકો.

શ્રી ધર્મરત્ન પ્રકરણ ભાગ પહેલો ને બીજો. દરેકના	૨-૦-૦
શ્રી હરિવિક્રમ ચરિત્ર પદ્યગંધ સંસ્કૃત.	૨-૦-૦
શ્રી પાંડવચરિત્ર (મહાધારી દેવપ્રભસૂરિકૃત) ભાગ ૧-૨ દરેકના	૪-૦-૦
શ્રી ઉપાસગદશાંગ સૂત્ર મૂળ, મૂળનો અર્થ ને ટીકાનો અર્થ	૨-૦-૦
શ્રી શાંતસુધારસ ભાષાંતર. વિવેચન યુક્ત. ભાગ ૧ લો (લે. મૌકિતક)	૧-૦-૦
શ્રી ચોસડપ્રકારી પૂજા અર્થ વિવેચન કથાઓયુક્ત	૧-૦-૦
શ્રી જ્ઞાતાધર્મકથાસૂત્ર મૂળ. મૂળ ને ટીકાનો અર્થ. ભાગ ૧-૨ દરેકના	૪-૦-૦
શ્રી અંતગડહશાંગ તથા અનુત્તરોવવાર્ધ સૂત્ર મૂળ-અર્થયુક્ત	૧-૮-૦
શ્રી નિરયાવલી સૂત્ર (પાંચ ઉપાંગ) મૂળ અર્થ વિગેરે યુક્ત	૧-૮-૦
શ્રી તપગચ્છત્રમણવંશવૃક્ષ. અનેક હકીકતોથી ભરપૂર	૧-૦-૦
શ્રી ગૃહતસંગ્રહણી પ્રકરણ. મૂળ-અર્થ-વિવેચનયુક્ત	૧-૦-૦
શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યચરિત્ર (લેખક-મૌકિતક)	૦-૧૨-૦
શ્રી વર્ધમાનદેશના. પ્રાકૃત. સંસ્કૃત છાયા સાથે. ભાગ ૧ લો. ૩. ૩) ભાગ ૨ બે ૩. ૨)	
શ્રી અપિતપદ્યરતનાકર. અર્થસહિત	ભાગ ૧-૨ દરેકનો ૧-૪-૦
શ્રી પ્રકરણરતનસંગ્રહ (પંદર પ્રકરણો સાથે)	૧-૪-૦

તૈયાર થાય છે.

- ૧ જૈન ગણિત વિચાર. (અત્યારસુધીમાં નહીં છપાયેલ)
- ૨ પંચસંયત પ્રકરણ. (ગુજરાતી ભાષામાં પ્રશ્નોત્તરરૂપે)
- ૩ શ્રી આત્મપ્રબોધ ગ્રંથ. સંસ્કૃત ગદ્યગંધ (પ્રતાકારે)
- ૪ શ્રી શ્રીચંદ્ર દેવળી ચરિત્ર સંસ્કૃત પદ્યગંધ („)

Reg. No. B. 1

નોંધે જણાવેલા તમામ પુસ્તકો શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભામાંથી મળી શકશે.

૧	શ્રીદશવૈકાલિક સૂત્ર (શ્રીગ્નિદાસગણિદ્રુત ચૂર્ણિ, શ્રીભદ્રાપુરવામીદ્રુત નિર્ચુકિતયુક્ત)	૪-૦૦
૨	શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર (શ્રી ગ્નિદાસગણિદ્રુત ચૂર્ણિયુક્ત)	૪-૦૦
૩	શ્રી લક્ષ્મિવિસ્તાર (શ્રી હરિભદ્રસૂરિદ્રુત) સટિપ્પન	૦-૧૦
૪	તત્ત્વતરંગિણી (ઉ. ધર્મસાગરઅદ્રુત) તિથિનિર્ણય	૦-૦૦
૫	પૃથ્વ સિદ્ધપ્રભા વ્યાકરણ	૨-૦૦
૬	મધ્યમ સિદ્ધપ્રભા વ્યાકરણ	૦-૧૦
૭	શ્રી આચારંગસૂત્ર વ્રત્તિ: (શીલાંકાચાર્યદ્રુત) [ભાગ ૧ લો, ૨ જો. સંપૂર્ણ]	૭-૦૦
૮	શ્રી ભગવતીસૂત્ર (શ્રી દીનશેખરસૂરિદ્રુત દીકાયુક્ત)	૫-૦૦
૯	પુષ્પમાળા (ઉપદેશમાળા) મહાધારી શ્રી હેમચંદ્રસૂરિપ્રણીત સ્વોપન વ્રત્તિયુક્ત	૬-૦૦
૧૦	શ્રી તત્ત્વાર્થ સૂત્ર સભાષ્ય (હારિભદ્રી દીકાયુક્ત)	૬-૦૦
૧૧	પર્યુપણા દશશતક મંટીક (ઉ. ધર્મસાગરગણિવિરચિત)	૦-૧૦
૧૨	પુદ્ગિસાગર (સોની સંત્રામસિંહવિરચિત)	૦-૦૦
૧૩	શ્રી વિશેષાવશ્યક સૂત્ર ભાગ ૧ લો. (કોટચાચાર્યદ્રુત દીકાયુક્ત)	૫-૦૦
૧૪	” ભાગ ૨ જો.	૫-૦૦
૧૫	ભવભાવનાવ્રત્તિ: ભાગ ૧ લો. મહાધારી શ્રી હેમચંદ્રસૂરિદ્રુત સ્વોપન દીકાયુક્ત	૩-૦૦
૧૬	” ભાગ ૨ જો. .	૩-૦૦
૧૭	કલ્પકોમુદી-કલ્પસૂત્ર દીકા (ઉ. શાંતિસાગરવિરચિત)	૨-૦૦
૧૮	પોડશક પ્રકરણ (હરિભદ્રસૂરિવિરચિત-યશોભદ્રસૂરિપ્રણીત વ્રત્તિયુક્ત)	૧-૦૦
૧૯	પડાવશ્યક સૂત્રાણિ (નવીન સાધુયોગ્ય)	૦-૦૦
૨૦	ઉત્પાદાદિ સિદ્ધિ: (શ્રી ચંદ્રસેનસૂરિપ્રણીત સ્વોપન દીકાયુક્ત)	૨-૦૦
૨૧	શ્રી વર્ધમાન દેશના. સંસ્કૃત ગદ્યપદ્ય (રાજકીર્તિગણિવિરચિત)	૨-૦૦
૨૨	શ્રી નંદિસૂત્ર ચૂર્ણિ (હારિભદ્રી વ્રત્તિયુક્ત)	૧-૦૦
૨૩	શ્રી અનુયોગદ્વાર ચૂર્ણિ ”	૨-૦૦
૨૪	શ્રી ભગવતી સૂત્ર. ભાષાંતરયુક્ત ભાગ ૧ લો. શતક ૩ (પંડિત હીરાલાલ હંસરાજ)	૨-૦૦
૨૫	શ્રી જ્યોતિષ ઉરંડક પ્રકીર્ણક મયોક (મલયગિરિઅદ્રુત દીકાયુક્ત)	૩-૦૦
૨૬	પંચવસ્તુક ગ્રંથ (શ્રી હરિભદ્રસૂરિદ્રુત સ્વોપન દીકાયુક્ત)	૩-૦૦
૨૭	વિચારરત્નાકર (ઉ. કીર્તિવિજયઅદ્રુત)	૩-૦૦
૨૮	પ્રવચનસારોદ્ધાર-ભાગ ૨ જો. (શ્રી સિદ્ધસેનસૂરિદ્રુત દીકાયુક્ત)	૪-૦૦
૨૯	શ્રી પુંડરીક ચરિત્ર સંસ્કૃત પદ્યગ્રંથ (શ્રીકમળપ્રભાચાર્યવિરચિત)	૫-૦૦
૩૦	શ્રી પુંડરીક ચરિત્ર ભાષાંતર	૩-૦૦
૩૧	શ્રી પ્રતાપાસિભદ્ર ચરિત્ર. (શ્રી પૂર્ણભદ્રગણિદ્રુત)	૧-૦૦
૩૨	શ્રી વિપાકસૂત્ર (શ્રી અભયદેવસૂરિદ્રુત દીકાયુક્ત)	૧-૦૦

મુદ્રક-શાહ પુસ્તાલયકંડ ગણુભાઈ, શ્રી મહોદય પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ-ભાવનગર.